

חישבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך

לקט מאמרים
מלוקטים מגיליונות
"אז נדברו"
בענייני ימי חג
השבועות והמסתעף

שבועות התע"פ

כל הזכויות שמורות
משפחת פולק

זבולון 9, חיפה

ניתן לקבל בדוא"ל:

a8447168@gmail.com

מפתח המאמרים

- 4 אני לא אוהב את חג השבועות... מלחיץ אותי.....4
- 13 ושוב מצינג!!! והפעם היעד הוא.....13
- 19 ממה אדם עושה עסק??? ממה שחשוב לו.....19
- 27 הלכה (בקרב ממש) למעשה.....27
- להתראות לחקלאי מבית הגרנות... נפגש אי"ה
- 31 בביכורים בירושלים.....31
- בחור יקר: אתה בתקופת הרצה... תפעיל את
- 35 מלא הקיטור.....35
- 43 הההלו: מה אתה עושה עם עצמך בחיים?!?.....43
- הממציא הראשון בהיסטוריה!!! זה יכול להיות
- 52 אתה.....52
- 56 ויטמין B!!! אין הדבר תלוי אלא בי...!!!.....56
- כל דאלים גבר... קדימה... אלימות... הקרב על
- 64 החיים.....64
- הכירו: הסגולה החדשה הבדוקה והמנוסה ו... ו...
- 67 והמבוססת ביותר!.....67

אני לא אוהב את חג השבועות... מלחיץ אותי...

כמו כל שנה... ישנם הרבה בחורים וגם אברכים שלחוצים מאוד מאוד מחג השבועות... כן... הכניסו לנו בראש שבלייל שבועות צריך לעשות שטייגן לילה שלם... ולא סתם... אלא ללמוד בהתלהבות... (ואם זה ליטאי אז עוד ללמוד את הסוגיות של עיון...). ותכל'ס... הגוף שלי מרובע... המוח שלי עובד על שעון שבת... כל לילה בשעה שתים עשרה בלילה המוח שלי נכבה... ומאז אין עם מי לדבר... לא מעניין אותנו ליל שבועות... הראש שלי פשוט לא עובד... ואני יושב בשעה 2 בלילה עם עיניים מזוגגות מול גמ' פתוחה... הראש בעננים... ואני רק עסוק בלפזול ימינה ושמאלה ולראות כל מיני בחורים ואברכים שיושבים ולומדים בהתלהבות... **ואני לא!!!** וזה מלחיץ אותי וזה נותן לי הרגשה דפוקה... במקום להרגיש שמחת יום טוב... אני רק נתקף בנערווען... אם ככה אתה לומד בליל שבועות... ושבועות זה הרי יום הדין על תורה אז מה יהיה איתך... וכו' וכו'... ומשנה לשנה זה רק מחמיר יותר ויותר. עד ש-די. נמאס לי לשחק אותה. **ואני מודה בפה מלא: אני פשוט שונא את הלילה הזה!!!** שונא את החג הזה!!! הלילה הזה מלחיץ אותי... משגע אותי... תקוע לי בגרון... ואני מחכה מתי זה כבר יעבור...

(אז כמוכן שהשתמשתי בדוגמא היותר קיצונית... אבל אם אתה מזדהה עם זה באופן חלקי... תדע לך שהתכוונתי בעיקר אליך...).

בחור יקר: שתדע לך: הגישה הזו!!! שחג השבועות הוא לשבת וללמוד וללמוד וללמוד... היא גישה מוטעית מכל וכל!!! **מסיבה פשוטה מאוד:**

דווקא חג השבועות הוא החג שעליו נאמר בחז"ל: כולי עלמא מודו דבעינן לכם!!! כלומר: גם מי שסובר שבשאר החגים צריך יותר ללמוד ופחות להשקיע באכילה ושתיה... אבל בשבועות כולם מודים פה אחד שצריך להשקיע ב"לכם..." **כתוב כאן בפירושי:** שאם חג השבועות הוא שונה מכל החגים!!! זה רק לכיוון של אכילה ושתיה... שצריך יותר להשקיע בעונג יום טוב... צריך להשקיע יותר בבשר ויין... ואם בפסח קנית בשר רולדה מספר 2... אז בשבועות צריך

לשדרג למספר 5... אם בפסח קנית לארבע כוסות יין ב-80 שקל... אז בשבועות צריך לקנות משהו יין עוד יותר שווה... במאה עשרים שקל... ולמה??? באמת למה בחג השבועות כולי עלמא מודו דבעינן לכם???

בגללך!!!

הנה... תראה איך שאתה נראה בחג השבועות... חז"ל לקחו בחשבון שזה מה שעלול לקרות לך... הם ידעו שאתה עלול להיכנס ללחץ מקבלת התורה ואתה תרגיש שאתה חייב לשבת וללמוד בכל מחיר... ואז אתה תשניא על עצמך את היום הטוב ביותר בחיים שלך... וזה אסון!!! **ואסור שזה יקרה לך!!!** מי ביקש ממך... חז"ל אמרו בפירושו ההיפך...

אין ברירה!!! מכריזים מלחמה! אסור לך להגיע ככה לשבועות ויהי מה!!!

ואתה יודע מה???

מישהו אמר לי הגדרה נפלאה... ליל הסדר נקרא **החג של הילדים!!!** בליל הסדר הילדים על הבמה... והגדת לבנך... הילדים מקבלים את מלא תשומת הלב... אבא מחכה לשיתוף פעולה מצידם... ילד שמשותף פעולה ושואל שאלות מקבל ממתקים... אבא מרשה לגנוב את האפיקומן... ועוד אתה יכול לבקש מה שאתה רוצה... רק תשאר לי ער... **בקיצור: פסח זה החג של הילדים!!! הילדים על הגובה!!!**

וחג השבועות?!!?? **זה החג של המבוגרים!!!**

כן... אתה זוכר שבלייל הסדר הילדים היו על הגובה...

אז הנה... בחג השבועות הגיע תורך להיות על הגובה!!! **ולמה???** אתה יודע

למה?

פשוט מאוד: כי בליל הסדר... היות ויש דין של "והגדת לבנך" אז כל אבא צריך **שיתוף פעולה** מצד הילד שלו... ובשביל שהילד **ישתף פעולה...** בשביל זה צריך לדבר אליו... לתת לו מה שמדבר אליו... לפי הילדותיות שלו...

אז זהו!!! שעל אותנו משקל בדיוק בחג השבועות!!!

בחג השבועות וירד ה' על הר סיני... אבא שבשמים מחפש אותך... כן...

אותך... הוא צריך **שיתוף פעולה** מצדך... אתה לא מבין מה הוא מצא בך?? אל תשאל שאלות... זו המציאות!!! הקב"ה כעת מחפש אותך!!! והוא רוצה אותך שתהיה שותף שלו בתיקון העולם... ובשביל שאתה **תשתף פעולה**... צריך לדבר אליך... לתת לך מה שמדבר אליך... והיות ואני ואתה אוחזים כעת במדרגה מסוימת... ומה שמדבר אלינו בין היתר זה אוכל טוב ומשקאות משובחים ו... ובעיקר שלוה ונינוחות... אז אבא שבשמים רוצה לתת לנו בחג השבועות את מה שמדבר אלינו... ולכן הקב"ה בכבודו ובעצמו מבקש ממך... אנא... לכל הפחות בחג הזה תכיר בחולשות שלך ותתן לנפש שלך מה שמגיע להם... כי אני צריך אותך!!! אני צריך אותך בפוקוס!!! אנא... אל תעייף לי את הנפש שלך... אל תעצבן אותה... אני צריך אותך יחד עם הנפש שלך במעמד הר סיני... והוא רוצה שתהיה נינוח... שיהיה לו עם מי לדבר... אז תן... תן לנפש השובבה שלך את מה שמוותר לך לתת לה... כדי שהיא תהיה רגועה ואתה תהיה בפוקוס. **לכן חג השבועות זה החג של המבוגרים!!! כאן אתה על הגובה!!!**

הקב"ה לוקח אותך לחנות... מראה לך את הממתקים ואומר: נו... מה אתה לוקח... על חשבוני... אתה חייב לקחת... אתה חייב להיות עם מצב רוח בחג השבועות... אני צריך אותך עם חיוך על הפנים...

ותראה כמה היצר הרע חכם... הוא מגיע אליך בשם התורה... ובשם המשמר של ליל השבועות... ומוציא לך את כל הרוח מהמפרשים... **איזה גאון הוא היצר הרע!!!** לא... הוא לא נותן לך איזה לשה"ר עסיסי. שתנייעס עליו כל הלילה... הוא לא נותן לך ערימה של עיתונים ופיצוחים... לא!!! הוא נותן לך חברותא שתרכיב לך שטייגן... הוא נותן לך יסורי מצפון שאני לא מספיק מרוכז ו... ו... ושזה יהרוס לך את חג השבועות... זה מה שיתן לך תמונה קדורנית על היום השמח ביותר בחייך... אני לא הולך לתת לך כעת פתרונות נקודתיים ומעשיים מה בדיוק תעשה עם עצמך בחג השבועות... איך תפטור את הבעיה... **אני רק אומר לך מה הרבש"ע רוצה ממך ביום הזה!!!** אם יש לך עוד שיקולים... אם אתה צריך לרצות עוד אלף ואחד אנשים אחרים חוץ מהרבש"ע... בבקשה... אין

בעיה... אבל אל תקרא לזה קבלת עול תורה... תקרא לזה קבלת עול מלכות...
עול דרך ארץ... עול יסורים, לא תורה!!! כי נותן תורה- לא על זה דיבר! נא לא
להוציא דברים מהקשרם!!!

אתה רוצה שאני אתן לך שיעורי בית רציניים מה אתה כן צריך לקבל על
עצמך בחג השבועות?

**לעשות הכל להאהיב על עצמך את התורה!!! ובעיקר: לעשות הכל כדי לא
להשניא על עצמך את התורה!!!**

לא תאמין... נראה לך שאהבת תורה או חלילה שנאה זה משהו כזה מופשט
שלא תלוי בך... אז זהו!!! שאין לך מושג עד כמה שזה תלוי בך... אם אתה לא
אוהב ללמוד... אין לך מושג עד כמה אתה אשם בזה... ואם אתה כן אוהב
ללמוד... אין לך מושג עד כמה זה תלוי בך...

יש לי שאלה נצחית שאני שואל אותה כל הזמן:

יש כיום בעולם הישיבות לכה"פ **אלפיים** מתמידים עצומים... שאם הם רק
ימשיכו ללמוד בקצב הזה... ולא יותר!!! הם יצאו הרב אלישיב או הרב עובדיה...
אני מדגיש: לא יותר!!! הם לא צריכים להיות **יותר** מתמידים... רק להמשיך
בקצב הזה. והם כבר צומחים לאחד מגדולי הדור...

וא"כ נפשי בשאלתי: איפה הם??? איפה הם נעלמים במרוץ השנים???
תכל'ס... אנשים גדולים כמו הרב אלישיב יצאו ממש יחידי סגולה. **אז איפה?**
איפה אלפי המתמידים שישבו בישיבה ולמדו בהתמדה... איפה הם נעלמים
במשך השנים?

זו שאלה שאמורה להטריד אותנו!!! בפרט אם אתה באמת בחור מתמיד
ואתה באמת משתוקק לצאת גדול בישראל... אתה אמור לשאול את השאלה
הזו... איפה??? איפה כל המתמידים נעלמים במשך השנים???

והתשובה היא עצובה מאוד:

המתמידים עסוקים כל הזמן בלהתמיד עוד ועוד ועוד... דבר אחד הם

שוכחים ומזניחים באופן מוצהר:

לאהוב את מה שהם עושים!!!

ברגע שבן אדם לא אוהב את מה שהוא עושה... זה אויב שקט... על פני השטח לא רואים אותו... המתמיד ממשיך להיות מתמיד... ממשיך להירדם על הגמ'... ממשיך לקרוע ולהרוג את עצמו על הגמ'... ואז לאט לאט... העסק מתחיל פשוט להתייבש... וזה קורה לאט לאט.. (בטח... עציץ שלא משקים אותו ולא מטפחים אותו הוא פשוט נובל).. דא עקא שהתהליך הזה מתרחש בשקט בשקט!!! כמו קורונה... ותוך כמה שנים הבן אדם מתחיל לאבד את הגישמאק... ובטווח של עשר או חמש עשרה שנה קדימה הוא נהיה עייף כזה... ו... ואז הוא פשוט נעלם... לא!!! הוא לא נעלם בקול רעש גדול... הוא ממשיך לסחוב... לסחוב את החיים... לסחוב את הלימוד... **ופה!!! פה נטמן!!!** פה נטמנים אלפי מתמידים שיכלו לצמוח ולגדול כמו מרן ר' חיים קנייבסקי... ובסופו של דבר לא!!! זה לא קרה!!! הם נשארנו למטה...

על מה??? למה??? איך זה קרה??? וכי הם לא מספיק עשו שטייגן???
וכי הם לא למדו שמונה עשרה שעות ביממה? **לא!!! הם עשו הההכל!!!** הם ישבו ולמדו בהתמדה... אבל הם לא אכלו עגלא תילתא בחג השבועות... הם לא שמחו עם התורה שלהם... הם לא דאגו להאהיב על עצמם את התורה... וזה האסון!!! מי שיש לו הסברים אחרים לאיפה כל המתמידים נעלמים שיבא... שינמק... שיגיד סיבה אחרת... אני לא מוצא סיבה אחרת...

כשמרן ר' חיים קנייבסקי היה בחור והיו לו חידושים על עגלה ערופה הוא כתב חיבור והייתה לו חדוות יצירה... זה נתן לו כח להמשיך הלאה בהתמדה... ואז לכתוב את דרך אמונה... וטעמא דקרא וכו' וכו'... אבל המתמיד של דורנו... כשהוא מעיז קצת לחשוב על איזה יצירה... על איזה "תורה דלילה..." הוא מיד נוזף בעצמו.. (או יותר נכון: יש שמרנים שדואגים לנזוף בו) מה... ר' חיים קנייבסקי לא בזבז את הזמן שלו על כל מיני רעיונות שכאלו... רק מה??? הוא ישב ולמד ולמד ולמד ולמד ולמד... **שקר וכזב!!!** מי רימה אותך??? למי היה אינטרס לומר לך כזה דבר??? אם ר' חיים קנייבסקי היה מדכא את כח היצירה

שלו כמוך... הוא לא היה ממשיך ללמוד... תוך עשר שנים ההתמדה שלו הייתה נעלמת... **אז זהו שלא!!!** בשביל זה הוא לא דיכא את האישיות שלו... הוא כן האהיב על עצמו את ההתמדה... ורק תפתח את מדף הספרים שהוא חיבר... ותראה באיזה מקצועות יצירתיים בתורה הוא עסק בגיל שלך... ונתן לעצמו מקומות להתבטא... **וזה!!! זה מה שנתן לו כח להמשיך להתמיד...** אם אתה תדכא את כל היצירה והחיות שלך... זה עניין של שנים ספורות עד שאתה קמל מול הגמ'. (אגב: רק זה חסר לי שתלך כעת עם דף ועט ותתחיל לחקות את היצירות שהייתה לך חיים קנייבסקי בגילך... אתה מבין לבד שאני רוצה אתה היצירות שלך... אל תתקע) ושתדע לך: זה עבויידה שלימה!!! להאהיב את התורה על עצמך זו משימה!!! לפעמים מתחשק לך... יאאלה... אהיה כמו כולם... אעשה מה שכולם עושים... אזרום עם כולם... אגרוד את הרגליים יחד עם כולם... אה... אני לא אוהב ללמוד את זה...?? ננו... עזוב... אז שלושה חודשים אני אלמד בלי חשק... **אין כזה דבר!!!** אתה חייב לעמוד על שני רגליך ולהחליט: אני עושה הכל בשביל להאהיב על עצמי את הגמ' הזו!!! זו המשימה שלי כעת... ואני צריך לשבור את הראש איך אני עושה את זה... ואם לא... אז אין כזה דבר לגרוד את הרגלים שלושה חודשים.. (כמובן שתמיד יש ימי שנאה... שבאופן כללי אני אוהב את הלימוד... וכעת עוברים עלי ימים קשים... נסיבות קשות... כאן צריך לדעת ללמוד גם מחוסר חשק... אבל לימוד שבכל מהותו הוא חוסר טעם הוא אסון) **אסור לך ללמוד דברים שאתה שונא!!!**

עוד דוגמא קטנה: היה לי פעם בחור שמאוד רצה ללמוד איתי חברותא... אבל לא הסתדרתי עם הראש שלו... הוא מאוד הסתדר איתי... ואני לא איתו... הוא התחנן לפני: תעשה איתי חסד!!! תמשיך ללמוד איתי... ניסיתי... יהודי מבקש חסד... איך אפשר לסרב... אחרי שבוע ימים פתאום גיליתי שאני שונא את סדר א'... **שונא!!!** כי בן אדם ששלוש שעות ביום עושה משהו שהוא לא אוהב אותו אז הוא שונא את השעות האלו... נגשתי אליו ואמרת לו: מצטער... אני לא יכול להמשיך... כי אני פשוט מרגיש שאני משניא על עצמי את הגמ'!!! אם אני אמשיך ללמוד איתך... אתה תצטרך בעוד עשר שנים למסור דין וחשבון למה סגרתי את הגמ'...

כן... זה ממש ככה... מספיק שתים שלוש חברותות כאלו שאתה לא אוהב ללמוד איתם... ואתה גורר את עצמך איתם... מספיק עוד כמה חזרות יותר ממה שצריך... שאתה מכריח את עצמך לחזור רק בשביל להגיע להישג של "שונה פרקו מאה ואחת פעמים..." מספיק עוד כמה חיובים קצרים כאלו שאתה לא מתחבר אליהם בגרוש ואתה מכריח את עצמך ללמוד כי ראית שככה עשה גדול פלוני וזה מה שעשה אותו גדול... זהו!!! העציץ כבר מתחיל לנבול... בן אדם שכמה שעות ביום עושה דברים שהוא לא מחובר אליהם... אין שום סיבה שהוא לא יתייבש... ומי ימסור דין וחשבון על הגדול בישראל הזה שנטמן כאן???

אתה!!! ועל מה תמסור דין וחשבון? על צדקות יתר... על התמדת יתר... על חוסר התחשבות בנפש הרכה שלך... ש... ש... מה היא רוצה בסה"כ???

שתזרוק לה כמה בננות... תן לה קצת סיפוק... אביסלע כבוד... כן... בחור ישיבה חייב קצת כבוד... כשנותנים לך כבוד אל תדחה אותו!!! אתה צריך את זה!!! זה אפילו לא בגדר "שלא לשמה..." תעשה את זה לשמה... מתוך הכרה שאתה צריך את האסימונים האלו בשביל הצבע בלחיים... אם אתה לומד ואתה מרגיש עייפות החומר יותר מידי... וזה לא משתפר... אל תמשיך לגרור את עצמך בכל מחיר... מותר לך לגשת למשגיח או לראש ישיבה ולשאול מה עושים. זה שיש בטלנים בישיבה שעל כל שטות הם יוצאים לטיול. זה לא סתירה שאתה לאחר חודש וחצי של עמל ויגיעה צריך גם להשתחרר וללכת לים...

הדברים הנכתבים כאן הם לא פופולארים... בטח... הכי קל ללכת ישר ולהגיד את מה שמקובל להגיד... תשב ותלמד... ותלמד... ותלמד... והתמדה... וכל הגדולים יצאו רק בגלל שהם למדו ולמדו ולמדו ולמדו... והכל נכון...

אבל מה אעשה שמקודם שאלתי שאלה... ואין עונה!!! שאלתי איפה הם... איפה כל המתמידים האלו?? והתשובה היא: אלוקים עשה את האדם ישר!!! וכשנשאלת השאלה: איך הגדולים יצאו?? ממה הם גדלו??

התשובה היא: שכל גדול בישראל כשהוא היה צעיר... הוא היה ישר... והוא

ידע לנווט את ההתמדה שלו לפי התכונות שלו... ולפי נטיית הלב שלו... ולפי העניין... אם היה לו משיכה למקצוע מסוים בתורה הוא היה מתייעץ עם הרב שלו והולך על זה (או שלא...). ואם הוא היה צריך קצת להרפות הוא היה מרפה... הכל לפי העניין... הוא לא כל פעם הלך לבדוק מה כתוב בספר על אותו גדול בישראל האם הוא עשה ככה או לא... **אבל אנחנו ראש בקיר!!!** קוראים ספרים על גדולי ישראל... ושם כתוב שהוא עשה כך וכך... ואני עושה העתק הדבק ועושה בדיוק מה שהוא עשה... וזה טעות!!! כי אתה פה הנהג! (כמובן בליווי חונך שזה רב שקרוב אליך) ואתה צריך לשלוט על ההגה ולדעת איפה לשבור ימינה ואיפה שמאלה... מתי להאט ומתי לשים גז... וזה בדיוק מה שכל גדול בישראל עשה... הוא עשה מה שהוא צריך לעשות... וגם אתה צריך לפקוח עיניים על עצמך ולבדוק מה אתה צריך לעשות...

צריך לדעת שבחג השבועות אמנם קבלנו את התורה!!!

אבל מישוהו נתן אותה... ועיקר העסק ביום הזה הוא סביב נתן התורה... מי שיודע... מתן תורה מתחלק כביכול לשני חלקים: החלק הראשון: מעמד הר סיני!!! והמעמד השני: קבלת התורה!!! (כמו שאומרים בהגדה אלו קרבנו לפני הר סיני ולא נתן לנו את התורה דיינו...). קבלת התורה זה הכח שקבלנו ביום הזה... הכח שקוראים לו תורה (כלומר: הכח להשפיע בעולמות העליונים שזה המשמעות של תורה...). אבל מעמד הר סיני... זה משהו אחר לגמרי... מה זה??? בשעה שהקב"ה בא לתת לנו את התורה הוא פשוט התגלה לפנינו!!! והוא הראה לנו את יחודו השלם!!! וזה מה שנקרא: "אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלוקים אין עוד מלבדו..." **זאת אומרת:** אסור לשכוח שבסופו של דבר עיקר העבודה בחג השבועות זה המפגש עם הקב"ה!!! עם נתן התורה!!! לא מספיק לקבל את התורה בחג השבועות... אלא גם להתכונן למעמד הר סיני... במעמד הר סיני הקב"ה נגלה לכל אחד ואחד מאיתנו... והמפגש הזה נתן לך כח רוחני לכל השנה כולה!!! ואת החלק הזה אסור לשכוח... פשוט יש כאלו שמרוב שהם לומדים בלילה הזה... ועסוקים בקבלת התורה... הם שוכחים את המפגש עם הקב"ה... ולכן להווי ידוע לך

שעיקר ההשפעות ביום חג השבועות זה דווקא בתפילות!!! ובעיקר בתפילת מוסף...

ואם ככה בחור או אברך יקר... אתה שאתה לחוץ מהלימוד בליל שבועות... נא לגדול בשנה... ולדעת שיש דברים קצת יותר משמעותיים ביום הזה... מוטלת עליך משימה להאהיב על עצמך את התורה... וזה אתה צריך להתייגע ולחשוב איך עושים את זה... מה שבטוח הוא: שלשנא את ליל שבועות זה לא בא בחשבון... אתה חייב לסדר איכשהו את העניינים... ולהתכונן בעיקר למפגש עם הקב"ה... שם תזעק... תתפלל... ותבקש מהקב"ה: והערב נא את דברי תורתך בפינו...

ושוב מצ'ינג!!! והפעם היעד הוא....

מאמר זה נכתב בשנה שעברה... כן... מישוהו זוכר את עונת המצ'ינגים??
 אז כן... שנה שעברה בתקופה זו לא היה קורונה... לא מסכות... לא הנחיות... אבל
 כן היה מצ'ינג... ומי שזוכר... המצ'ינג באותה תקופה השתלט על הציבור החרדי
 כמעט לא פחות מהקורונה... רק בצורה מבורכת...

בצורה של אשריהם ישראל... נתבעים ונותנים... מי יודע איזה גזירות
 התבטלו הודות לכמויות האדירות של הצדקה שכלל ישראל שפך מאונו והונו
 בתקופה זו... לפניך מאמר שנכתב בעיצומה של תקופת המצ'ינגים... אל
 תדאג... זה לא מצ'ינג... בעצם... בעצם אולי כן... **לפניך כלשונו:**

בימים אלו נערכים כמה וכמה מגביות של מצ'ינג... יהי רצון שכולם יצליחו
 ויעמדו בכל היעדים... אז אני רוצה לפתוח את הנושא של המצ'ינג... אבל הפעם
 מזוית נטו של עסק התורה!!! ובכן: האם שמעת פעם על תלמיד חכם שקראו לו
 ר' זלמלה מוולוז'ין זע"א?? כמעט כולם יודעים... אבל אם אתה לא יודע... ובכן:
 מדובר היה באחיו של ר' חיים מוולוז'ין... שהוא היה גאון עצום בפני עצמו... ענק
 שבענקים... וגם הוא היה נחשב לאחד מתלמידי הגר"א... והגר"א התבטא עליו
 ביטויים מבהילים על הגדלות העצומה שלו בתורה... את כל זה ידעתי תמיד...
 יש רק פרט אחד ביוגרפי שלא ידעתי עליו... וזה התחדש לי בתקופה האחרונה...
 ש... ש... שאתה יודע באיזה גיל הוא נפטר? תן ניחוש...?? לא תאמין!!!

בגיל שלושים ושלוש!!!

אתה קולט במה מדובר?? ר' זלמלה מוולוז'ין הגיע לכל השיעור קומה
 האדיר שלו בתורה... באיזה גיל?? **בגיל שלושים ושלוש!!!** אתה יודע מה זה
 גיל שלושים ושלוש?? ששים אחוז מקוראי גיליון אז נדברו ברגעים אלו...
יותר מבוגרים מר' זלמלה מוולוז'ין!!! אז איך?? רבש"ע: איך האברך הצעיר
 הזה בן השלושים ושלוש הגיע לכאלו פסגות אדירות בתורה? מתי?? מתי
 הוא עשה את זה?? אני פשוט המום מזה!!! אני פשוט לא מצליח להירגע

מהנתון הזה!!! איך אפשר להגיע לכאלו מדרגות בכזה גיל צעיר??? אבל השנה!!! השנה מצאתי את התשובה...

היה לו מצ׳ינג!!!

הוא עבד תחת לחץ!!! ר' זלמלה מוולוז'ין כנראה לקח בחשבון... מי יודע... אולי אני אפטר מן העולם בגיל שלושים!!! וממילא כבר בגיל חמש עשרה הוא העמיד לעצמו מצ׳ינג... אני חייב ללמוד את כל התורה כולה עד גיל שלושים!!! אין לי זמן... כשמישהו בא להפריע לו בלימוד... הוא פשוט הסביר לו... מצטער... אני במצ׳ינג... יש לי רק עוד חמש עשרה שנים לחיות!!! מה הפלא שבגיל שלושים הוא כבר עבר את היעד!!! ועד גיל שלושים ושלוש הגר"א כבר התבטא עליו ביטויים מבהילים...

ואני עומד ושואל: אנשים בדורנו שנפטרים בגיל תשעים!!! (שזה פחות או יותר תוחלת החיים המקובלת כיום...). הרי הם חיים **כמעט פי שלוש** יותר מר' זלמן מוולוז'ין?? בינינו... האם הם מספיקים לעשות בתשעים שנה **רבע!!!** ממה שר' זלמלה עשה בשלושים שנה?? **התשובה היא עגומה מאוד: לא!!! בפירוש לא!!!** אני חוזר שוב על המשפט המסובך: יהודי תלמיד חכם סטנדרטי בדורנו שנפטר **בגיל תשעים!!!** ככל הנראה לא הספיק בכל ימי חייו לעשות **רבע!!!** רבע ממה שר' זלמן מוולוז'ין הספיק לעשות בגיל **שלושים ושלוש... נו... איך אתה מסביר את זה???**

ההסבר היחיד הוא: מצ׳ינג!!!

כן... אם גור לא היו עושים מצ׳ינג... אם הם היו מגייסים את הכסף לאט לאט... תוך כמה זמן הם היו מגיעים לחמישים ושמונה מיליון שקל?? תוך חצי שנה הם אולי!!! אולי היו מגיעים לחצי מהסכום הזה!!! **נכון או לא נכון??** אבל ברגע שהם עבדו תחת לוח זמנים קצר... ברגע שצריך להשיג את כל הסכום תוך שלושים ושש שעות... פתאום אתה מגלה שב-36 שעות אתה יכול להשיג פי עשרים ממה שאתה יכול להשיג באלף שעות!!! היה או לא היה?? זו עובדה או לא עובדה??

זה כח של הצבת יעד תחת לוח זמנים קצר!!!

מפחיד לדבר על זה... אבל פתאום קבלתי רקע חדש שחשוב לדעת אותו בייחס למושגים של הדורות הקודמים... כידוע: יש סיפורים מסמרי שיער על ההתמדה המבהילה של גדולי עולם בדורות הקודמים... איך שהם היו תולשים את עצמם מהמיטה ולא היו מפסיקים ללמוד אפילו רגע כממריה... בקיצור: סיפורים מפחידים מהלכים על התמדה בלתי נתפסת... שבישיבה קטנה אמנם מאוד אוהבים את סגנון הסיפורים האלו... אבל במשך השנים כשאתה קצת נרגע ואתה קצת פחות עצבן... זה... זה נשמע מוזר כזה... מה זה ההתמדה הבהולה הזו?? מה קרה??? למה צריך לשים את הרגלים בתוך קרח... ולמה לקשור את הפאות לתקרה שלא להירדם?? מה קרה?? מה פשר ההנהגות ההזויות האלו?? **ומה התשובה???**

אדוני... חסר לך מידע מאוד מאוד בסיסי שיתן לך רקע על כל התמונה... אם קצת תברר את ההסטוריה... בדורות הקודמים שלפני מאתיים שנה ויותר... תוחלת החיים הייתה מאוד מאוד קצרה... אנשים נפטרו בגיל מאוד צעיר וזה אפילו לא היה בגדר טרגדיה.. (עיין ערך רוב גדולי ישראל לפני מאתיים שנה ויותר באיזה גיל הם נפטרו... תבדוק..). אנשים נפטרו בגיל שלושים ושמונה... בגיל ארבעים וזה היה נורמלי... ומגיל ששים זה היה כבר גיל מבוגר.. (הבעש"ט הקדוש והגור"א נפטרו באזור הגיל ששים... ר' חיים מוולוז'ין נפטר בגיל שבעים וכתוב עליו שהוא נפטר בישיבה טובה..). **ככה זה היה!!! ממילא!!! היות וזה היה תוחלת החיים... אז ממילא כל בחור בגיל עשרים... ברגע שהוא רק התיישב מול הגמ' בסדר א'... **הוא מיד היה נכנס למצינ'ג!!!** הוא מיד עשה את החשבון הריאלי שמאוד יכול להיות שיש לי **בסה"כ עוד חמש עשרה שנה לחיות!!!** וממילא ההתמדה הבלתי נתפסת שלהם לא נבעה מאיזושהי עצבנות וחוסר שלווה נפש... **אלא זה היה שיקול ריאלי לכל דבר!!!** אדוני: **אני במצינ'ג!!!** יש לי פה ארון ספרים שלם שאני צריך לגמור אותו תוך חמש עשרה שנה!!! אני חייב לעמוד ביעד... וכשלומדים תחת מצינ'ג... מה הפלא שתוך כמה שנים הוא כבר ידע את כל הש"ס... תוך כמה שנים נוספות הוא כבר הגיע לפסגות רוחניות וכבר היו לו השגות של נשמה חיה יחידה... ואילו אנחנו?? בגלל שתוחלת החיים היא ברוך ה' הרבה הרבה יותר ארוכה (ברחמי וברוב חסדיו של הבורא ית"ש) לכן אצלנו הכל עובד על מי מנוחות... אנחנו לא ממהרים**

לשום מקום... אנחנו אפילו לא מצליחים להבין לאיפה צריך למהר... הרי יש לנו המון זמן... וברוך ה' באמת יש זמן... **נו... ותכלס!!! מה קורה בשטח???** בשטח קורה בדיוק מה שקורה במצי'נג!!! שאותם אנשים שעבדו תחת לחץ של מצי'נג וידעו שהם חיים כאן על זמן שאול... הם היו מתעלפים ב"קדוש אלול..." ועושים שינויים בחיים... הם היו יושבים ולומדים כמו שצריך ומצליחים לעמוד בכל היעדים שיהודי צריך להספיק בחיים!!! ואילו אנחנו בתשעים שנה לא מצליחים לעשות רבע ממה שהם עשו בארבעים שנה...

נו... אז מה עושים?? ?שאלה טובה...

נהיה פה כביכול מין מצב אבסורדי... שדווקא בגלל המתנה שהקב"ה נתן לנו שתוחלת החיים בדורנו היא הרבה יותר... דווקא לכן אנחנו נרדמים על המשמר ולא עושים בתשעים שנה מה שאחרים היו עושים בארבעים שנה... נו... באמת מה עושים?? ? אז אם היית שואל אותי את השאלה הזו לפני שנתיים... לא הייתי יודע מה לענות לך... אבל עכשיו!!! בפרט בשנה האחרונה יש לי תשובה!!!

לתשובה הזו קוראים: **מצי'נג!!!**

הנה לך: המצי'נג הזה שמוכיח את עצמו פעם אחר פעם... ובתקופה האחרונה הוא כל הזמן מכרכר סביבנו... המצי'נג הזה מוכיח לנו שניתן ליצור לוח זמנים קצר על **בסיס יזום!!!** ככה החלטתי!!!

מה אני מתכוין על בסיס יזום?? ? אני אסביר לך: בהתחלה... כשהתחיל המושג של המצי'נג... פתאום ניגש אלי מישהו כולו בלחץ... אל תשאל... יש לנו יעד!!! תוך שלושים ושש אנחנו חייבים להשיג כך וכך כסף... ונשאר לנו רק עוד כמה שעות... נו נו נו... תעשה טובה... אנחנו חייבים את זה עכשיו... ואם לא עכשיו אימתי... אחר כך אי אפשר. אחר כך זה לא יהיה... ואני התעצבני עליו!!! חביבי... מה זה השטויות האלו?? ? תפסיק לבלבל את המוח... למה אתה חושב שאחר כך אי אפשר?? ? מי קבע שעוד כמה שעות זה?? ? אי אפשר כבר לתרום?? ? מי קבע את זה?? ? הרי אתה וחברים שלך... אתם בעצמכם

החלטתם שיש יעד ואח"כ אי אפשר... אז תחליטו אחרת!!! אתם תמיד יכולים לדפוק על השלחן ולהחליט שאפשר גם אח"כ לתרום... בקיצור: בהתחלה היה לי מאוד להתחבר למושג הזה של הצבת יעד... ראיתי בזה סוג של שקרנות פנימית... אתה החלטת שעכשיו ועכשיו ורק עכשיו ואח"כ אי אפשר... **וזה הרי לא נכון...** כי זה נטו קביעה שאתה בעצמך קבעת!!! אז איך אתה יכול להגיד שאח"כ אי אפשר?? בקיצור: הראש ההונגרי שלי לא הסתדר עם הדבר הזה... עד שראיתי שזה פשוט עובד... ופעם אחרי פעם זה עובד... ואז קלטתי ש-כן... זה נכון!!! בידך הדבר!!! אתה יכול להציב לעצמך יעד ולהחליט: אני חייב להגיע להישג זה וזה עד תקופה פלונית!!! ואין אחר כך... למה אין? כי אני החלטתי!!! זה קביעה שלי!!! במצ'ינג ההחלטות האלו עובדות... וגם אצלך זה יכול לעבוד... אברך יקר: בעזרת ה' אתה תחיה עד גיל מאתיים ארבעים... אבל בידך הדבר לעשות לעצמך מצ'ינג... ולהחליט: אני עד גיל שלושים ושלוש חייב לגמור פעם אחת את הש"ס!!! ואין אחר כך!!! אה... הרי בתת הכרה שלך אתה לא באמת מתכנן למות בגיל שלושים ושלוש???

נכון... אז מה... גם מי שעושה מצ'ינג לא באמת חושב שאחרי השלושים ושש שעות מתחילה מלחמת העולם השלישית... הוא יודע טוב מאוד שיש יום שאחרי... ובכל זאת זה לא מפריע לו להיכנס למחול הזה!!! זה לא מפריע לו להיכנס לקביעה הזו ולדהור איתה קדימה! הנה... כלל ישראל הוכיח לעצמו בשנה האחרונה שהוא מסוגל להיכנס ליעדים **יזומים!** אני יודע שיש גם את השעה שאחרי השלושים ושש שעות... אבל אני עכשיו מציב יעד ומחליט שהעולם נגמר בשלושים ושש שעות הקרובות... ואם כלל ישראל הוכיח את עצמו שהוא מסוגל להיכנס לזה... אז קדימה... **זה מחייב אותנו!!!** כל אחד ואחד מעמלי תורה שנכנס בשעות הקרובות לחג השבועות צריך להציב לעצמו מצ'ינג להוראת חיו... מה התכנית שלך?? איפה מבחינתך נגמרים החיים?? לא צריך חס ושלום לקצר את תוחלת החיים... זה יכול להיות יזום!!! זה יכול להגיע מצידיך!!! מה שנקרא בלשון חז"ל: מות עד שלא תמות!!! אתה מציב לעצמך יעד מתי החיים נגמרים מצידיך... **בחור יקר: שתדע לך:** שבחתונה נגמרים

החיים!!! זה הרבה הרבה יותר אמייתי מאשר המצ'ינג... כי זה ממש ככה!!!
 תעמוד בחג השבועות מול נשים נזיקין ותפנים שזו ההזדמנות האחרונה שלך...
 ואתה חייב עד החופה לגמור את זה!!! אה... בלב שלך אתה לא באמת חושב
 ככה... אה... בכולל של הישיבה אתה רואה אברכים שעושים חיל גם אחרי
 החתונה ואם ככה אין לאיפה למהר... עזוב... המצ'ינג לימד אותנו שלא עובדים
 ככה... המצ'ינג לימד אותנו שמה שאתה לא עושה עד גיל שלושים ושלוש אתה
 לא עושה עד גיל תשעים ושמונה... אתה חייב כעת להציב יעד ולהפנים: אני את
 סדר נשים נזיקין מסיים עד החתונה!!! אין ללמוד את זה אחרי החתונה... אני לא
 פותח נשים נזיקין אחרי החתונה... מה שלמדתי בתור בחור למדתי... מה שלא
 אין!!! אה... לא בטוח שזה יהיה נכון?? אז מה... בשביל זה יש מצ'ינג... הצבתי
 לעצמי יעד!!! ואני חייב לעמוד בו!!!

יתן ה' ונזכה לעמוד למרגלות הר סיני ולהסביר לרבש"ע: מה אני מתכנן
 לעשות עם עצמי בשנה הקרובה... אנא ה'... אני רוצה לא לעשות עבירות ולא
 מרוב צדקות... אלא בגלל שאין לי זמן!!! אני רוצה שיהיה לי משמעות לחיים...
 שיש לי תכנית בחיים... שאני אציב לעצמי יעדים ברורים שאני אעמוד בהם...
 אנא ה'... תזכה אותי להציב יעדים ולעמוד בהם...

ממה אדם עושה עסק??? ממה שחשוב לו...

פעם ראשונה בחיי שהגעתי למסעדה... יש לציין שהתרגשתי מאוד... התיישבתי ליד אחד השולחנות ברוב חשיבות... אלא שאז ראיתי שיש על השולחן בלנק רשמי שכתוב עליו בגדול "ארוחה עסקית"!!! מיד קמתי מהמקום... הייתי בטוח שאין לי רשות לשבת כאן!!! כי מה פירוש "ארוחה עסקית"?? ארוחה שמיועדת עבור אנשי עסקים... והיות ואני לא איש עסקים אז אין לי רשות לשבת בשולחן הזה... ככה היה ברור לי... עד שמישהו הסביר לי ש... ש... שלא!!! ארוחה עסקית זה לא דין בך!!! אלא דין בארוחה... כלומר: אתה לא חייב להיות איש העסקים... מספיק שהארוחה תהיה עסקית!!! **באותו רגע נפל לי האסימון... פתאום הכל נהיה מובן... תבין: יש לי שאלה שמציקה לי כבר שנים...** אני רואה כל הזמן בפרסומות של המסעדות שיש מבצע מיוחד!!! ארוחת בוקר ב-65 שקל בלבד... **ואני תמיד לא מצליח להבין!!!** מה כבר יכול להיות בארוחת בוקר שעולה 65 שקל??? חשבתי הרבה... וניסיתי לחשבן כל מיני תפריטים וכל מיני מחירים... העברתי לנגד עיני את כל סוגי הסלטים והתבלינים... וכמה שחישבתי לא הצלחתי להגיע למחיר הזה... מה??? מה פה עולה כ"כ הרבה כסף? אבל ברגע שהסבירו לי שיש פה דין של "ארוחה עסקית"!!! **באותו רגע הכל נהיה מובן... אין שום קושיות... תבין: זה ארוחה עסקית!!!** ברגע שאתה עושה ממשהו עסק... פה כבר אין שום שאלות... אתה יכול לקחת דבר ששווה שקל בודד... ואם עשית ממנו עסק אתה כבר יכול למכור אותו באלף שקל וגם יותר... עסק זה סוג של "שמרים" כאלו שיכולים לקחת שקל בודד ולהתפיח אותו למיליון דולר!!!

רוצה דוגמא??? כמה עולה לימון??? לימון אחד בודד??? תשים על המשקל... המחיר נא בערך בין שבעים אג' לשקל שמונים... **והנה!!! בערב חג הסוכות...** מוכרים את ה"לימון" הזה בארבע מאות שקל וגם באלף שקל??? אה... איך זה יכול להיות??? איך יכול להיות שה"אתרוג" הזה שבמשך השנה לא שווה יותר משקל וחצי... ואילו בערב חג הסוכות הוא ממריא למחיר כזה

מופקע ובלתי נתפס???

מה התשובה???

כל אחד עושה עסק...ממה??? **ממה שחשוב לו!!!**

ולא עושה עסק ממה שלא חשוב לו... אז אדם פשוט עושה עסק מארוחה עסקית... ולא מבין מה אנחנו עושים עסק מאיזה אתרוג... ואילו יהודי אמור לעשות עסק מאתרוג כי זה מצוה וזה רצון ה'... ואילו כשהוא ניגש לארוחת בוקר... זה משהו שלא עושים ממנו עסק...

אני מכיר באופן אישי זוג של אנשים מבוגרים!!! שלשניהם יש כבר כרטיס ותיק... והם היו אמורים לסיים את שיפוץ הדירה שלהם... אבל זה עדיין מתעכב!!! אתה יודע למה זה מתעכב???

כי אין להם עדיין **ארון למטאטא!!!**

אתה יודע מה זה ארון למטאטא???

אני אסביר לך לאט לאט ואני מאוד מקווה שתבין: שמעת פעם על האביזר ששמו **מטאטא???** אתה מסכים איתי שצריך שיהיה בבית מטאטא???

מסכים!!! אתה מסכים איתי שצריך שיהיה למטאטא מקום???

אתה מבין לבד שאם יש בבית מטאטא... הוא לא יכול לעמוד לך על הראש... אמור להיות לו איזשהו מקום בבית... נכון???

נו... אז איפה???

איפה אתה רוצה שאני אשים את המטאטא???

בחדר אמבטיה???

למה? מה זה קשור לאמבטיה???

אז מה אתה רוצה... שאני אתקע אותו ככה מאחורי הדלת... מה פתאום!!!

מה זה קשור לאחורי הדלת... אחורי הדלת זה... זה לא מקום... נו... אז מה עושים???

יש פה בעיה... בעיה קשה... בני הזוג המבוגרים ישבו מוטרדים ולא ידעו להשית עצות לנפשם... מה עשו???

אז כפי שסיפרתי לך... יש לשניהם כרטיס ותיק... הם הלכו לתחנה ושילמו עם הכרטיס ותיק... ונסעו לאיקאה!!!

הם נכנסו לחנות איקאה בכובד ראש ו... וחיפשו פתרון הולם למטאטא!!!

ולאחר ארבע שעות של חיפוש והתייעצות קדחתנית עם כל הגורמים הרלוונטיים הם מצאו ארון דווקא מאוד יפה וסולידיר... כזה ארוך וצר שאפשר להכניס אותו בין המעמד של הנעלי בית... לבין הכיור לצחצוח שיניים... הם שילמו 450 שקל... עשו הובלה וחזרו לביתם..

(כמובן שהם חזרו עם הכרטיס ותיק... שלא תשכח..).

אתה חושב שזה ציניות??? **לא!!! ממש לא!!! ככה זה!!! בדיוק ככה זה!!!**

מדובר בבן אדם שאין לו כסף מיותר... הוא לא מרשה לעצמו לנסוע במוניות... אבל מטאטא? אתה מסכים איתי שמטאטא זה לא מותרות... צריך מטאטא בבית... ואתה מסכים איתי שגם צריך שיהיה לו מקום... וגם זה לא מותרות... אז... עובדים עוד כמה שעות כל יום... בשביל לממן את הארון למטאטא!!! **נו... איפה אני בכל הסיפור הזה???** מה עם המטאטא שלי?? אז תנון דעתך: יש לי מטאטא בבית... וגם יש לו מקום... איפה?? מה אכפת לך איפה... איפה שהניחו אותו בפעם האחרונה... אני לא עושה עסק... אני לא מוכן להשקיע בנושא הזה יותר משלוש שניות... הנה לך דוגמא קטנה... שאתה מבין לבד שזה רק מדגם קטן לעוד אינספור פרטים בחיים שלנו **שכל ההבדל בין החרדי לחילוני זה רק בעסק!!!** זאת אומרת: זה לא שלחילוני יש משהו שאין ליי! זה לא שלחילוני יש מטאטא ולי אין... לא!!! **לשינוי יש אותו מטאטא!!!** רק אני לא עושה מזה עסק... ולכן המטאטא שלי מתחיל ונגמר בעלות של 4 שקל במכירה המרכזית של משנת יוסף לפסח... ואילו החילוני מדיר שינה מעייניו אודות הארון של המטאטא...

כלפי מה הדברים אמורים?? ? לבן תורה יש לפעמים רגעים של קושי... הוא פתאום שומע שחבר שלו יצא לעבוד... פיתח קריירה... ועכשיו הוא מרויח 15 אלף בחודש... אוה... יש לו כסף... הלוואי עלי... אתה יודע מה זה 15 אלף בחודש...?? ? אני בקושי מקבל אלפיים... והוא 15 אלף?? ? **המחשבה הזו היא אמנם קשה!!! אבל היא פשוט לא נכונה!!! היא פשוט מחשבה מוטעית!!! יש הוכחות בשטח שזה לא נכון!!!** וההרואה שהמציאות העובדתית מוכיחה שגם מי שמרויח משכורת של 15.000... לא גומר את החודש... **נו... איך זה יכול להיות?? ? איפה פה הטעות?? ?** אז זהו!!! בן תורה יקר: אתה יודע דבר אחד... אתה יודע שמי שיוצא לעבוד ועושה קריירה... אז הוא מרויח יותר כסף בחודש... זה הנתון היחיד שאתה יודע!!! אבל אתה שוכח לחשבן את המחיר היקר שחבר שלך משלם על זה... כי ברגע שאותו אחד מתחיל לפתח קריירה... המשמעות היא שהוא כעת מתחיל לעשות עסק מהעולם הזה... **הופה!!! ברגע שהעולם**

הזה נהיה העסק שלו... זה חור בכיס... פתאום יש לו המון המון הוצאות חדשות שבתור אברך כולל הוא בכלל לא ידע על קיומם... ואני לא מדבר כאן על משהו סגולי... אני מדבר טכנית!!! פתאום נורא נורא חשוב לו שהרכב יהיה אוטומטי ולא ידני... פתאום נורא מפריע לו שיש פה ושם סדקים בתקרה... ופתאום הוא מרגיש צורך רציני לשדרג את הבית... ולמה??? כי ברגע שהוא התחיל לעשות עסק מהעולם הזה!!! אז העולם הזה יקר... הוא עולה כסף... וזה הרבה הרבה כסף... ועל פי רוב זה נוגס לו את כל ההכנסה הכספית שנדמה לך שהוא מרויח יותר ממך... ואילו אתה??? בגלל שאתה אברך... אז אתה לא עושה עסק יותר מידי מהעולם הזה... וממילא חסכת תשעים אחוז מההוצאות שלו... חסכת תשעים אחוז מהדברים שחסרים לו בעוה"ז שהוא לא יכול להירדם בלעדיהם בלילה ואתה כן יכול!!! כך שלהסתכל על חצי תמונה... ולהסתכל במבט של אברך על אדם שמרויח 15 אלף שקל בחודש... זה פשוט תמונה לא נכונה!!!

חסר פה את הצד השני של המטבע!!! זה לא שלבן תורה יש חיים פחות טובים מכל אחד אחר... כל ההבדל ביניהם: שבן תורה לא עושה עסק מהעוה"ז וממילא הכל אצלו יותר זול וקל ופשוט... ואילו בן אדם שעושה עסק מהעוה"ז... מטבע הדברים הכל יותר יקר... הארוחות נהיות עסקיות, והחולצות נהיות יקרתיות... והרכב נהיה יוקרתי... אני כבר אמרתי שאני מוכן לקנות חולצה יוקרתית... בתנאי אחד ויחיד: תסביר לי מה יש בחולצה הזו מעבר ל--יקר יותר!!! אם תסביר לי שזה יותר נוח... יותר בד... יותר כביס-אני קונה... אבל לקנות את זה בגלל שנגזר עלי לעשות עסק מהעולם הזה וממילא לקנות משהו יקר- יוקרתי... לא אדוני!!! תחפש את חבר שלי שיצא לעבוד בשביל לפרנס אותך... לא אני...

יש מצוה בתורה שהיא: "לעסוק בדברי תורה"!!! יש כאלו שמאוד מסתבכים: מה הגדר של "עסק התורה"??? מה זה נקרא לעסוק...??? זה כאילו להיות עסוק??? להיות מוטרד??? שמי שיגש אלי וירצה לדבר איתי... אני אענה לו... מצטער... אני עסוק... זה??? זה הכוונה עסק התורה??? מה נקרא

עוסק בתורה??? האם הגדר הוא אברך??? מי שהוא אברך זה נקרא עוסק בתורה ברור שלא זה הגדר!!! אז מה כן???

ההסבר הוא מאוד פשוט:

שוב אותה הגדרה: כל אחד מאיתנו עושה עסק. ממה? ממה שחשוב לו!!! וממילא: כשהקב"ה אומר לך לעסוק בתורה... הכוונה היא שהתורה תהיה חשובה לך!!! היא תהיה הנושא המרכזי של החיים שלך... וממילא!!! אתה תעשה מזה עסק... **זהו!!! זה הכל!!! והיות וזה הכל. אז מכאן ואילך אין פה מה להבין...**

כולנו יודעים מצוין מה נקרא לעשות עסק... אין בן אדם בעולם שלא עושה עסק... השאלה היא ממה!!! יש אחד שעושה עסק מאוכל... כי זה מה שחשוב לו... יש אחד שעושה עסק מביגוד ואופנה... כי... כי זה מה שחשוב לו... ויש לי שכן שעושה עסק מהניקיון בחדר מדרגות... כי... כי אין לו ממה לעשות עסק... רחמנות עליו.. (רחמנות גם עלי..). אז הקב"ה בסך הכל פונה אלי ואומר לי: אני רוצה שהתורה תהיה חשובה לך!!! וממילא: ממנה תעשה עסק... עכשיו: איזה עסק בדיוק תעשה מהתורה??? לאיזה אפיק תקח את העסק הזה... זה כבר לא משנה!!! כאן זה כבר עניין אינדיבידואלי... זה כבר המגרש האישי של כל אחד מאיתנו... כאן כל אחד יכול להתבטא ולהתפרץ עם התכונות והאופי שלו ולתרגם את העסק הזה לצורת ההתבטאות שלו... **אני אתן לך דוגמא רוחנית:** עם ישראל עושים עסק משבת קודש... איזה עסק??? אז תלוי... כל אחד עושה עסק אחר... הספרדים עושים עסק מסעודות שבת... ח"י סלטים... פעם אכלתי סעודת שבת אצל ספרדים... ואז הבנתי לראשונה מה זה עונג שבת... ואילו האשכנזים קצת פחות חזקים בעניין הזה (יש אצלם יותר סלט חי מאשר ח"י סלטים).. לעומת זאת הליטאים עושים עסק מהלכות שבת ועירוב וחשמל של שבת וכו' וכו'... ואילו החסידיים עושים עסק משבת קודש!!! מצורה של שלחן שבת... מזמירות שבת ומהעבודה של תפילת שבת... בקיצור: לא נכנס שוב פעם לנושא המרתק של ההבדלים בין המגזרים... **אבל מה שברור שאצל כולם - שבת זה עסק!!!** רק כל אחד לוקח את זה לעסק שמדבר אליו... ואין בזה שום בעיה!!!

ואין גם שום עניין להחליף עסקים... אין פה מישהו שעושה משבת יותר עסק מחבירו... כל אחד עושה את העסק בראש שלו... **ואותו דבר בדיוק לגבי תורה!!!** תורה צריכה להיות חשובה לנו עד כדי שנעשה מזה עסק!!! וכל אחד צריך לקחת את התורה לעסק שלו... **העיקר שזה יהיה העסק!!! סביב התורה יהיה העסק!!!** אז אצל אחד זה יתבטא בהלכה... ואצל השני זה יתבטא בהרבצת תורה... ואצל השלישי זה מתבטא בהתמדה עצומה... ואצל הרביעי זה מתבטא בהתאבקות בעפר רגליהם של גדולי ישראל... כל אחד והצורה איך הוא עושה עסק מהתורה...

ואתה יודע מה?? **לצורך העניין אני קצת אקצין:** (אני סומך על מי שהמסר הזה לא נכון בשבילו... שהוא ממילא לא יאהב את מה שכתוב כאן...). הרי כך: היות ותורה אמורה להיות עסק... אז באיזשהו מקום עסק התורה אמור להיות משהו טיפה מקורי!!! משהו טיפה שונה ממה שכולם עושים... ואני אסביר לך למה?? תאר לעצמך: חבר שלי פתח עסק... פתח חנות טמבור... ואני התלהבתי מהרעיון וגם אני רוצה כעת לפתוח עסק כמוהו... נו... מה אתה מציע לי?? איזה עסק אתה ממליץ לי לפתוח?? אולי גם אני אפתח חנות טמבור לידו?? **ברור שלא!!!** ולמה לא?? כי מה העניין לפתוח עוד חנות טמבור באותו רחוב... אם אתה רוצה באמת לפתוח עסק... תפתח עסק בתחום שעדיין אין ברחוב הזה... אחרת אתה או גונב לו את העסק... או שאתה לא תעשה חיל בעסק... כל הרעיון של עסק חייב להיות משהו שחסר פה... אין מישהו שעושה פה את זה... ויש לזה ביקוש... **כלפי מה הדברים אמורים???**

ניגש אלי מישהו ואמר לי: במשך כמה שנים למדתי את מה שכולם לומדים ולא התחברתי... ואז אמרת לי לפתוח עסק... להתחיל ללמוד לימוד מסוים שמעניין אותי ולפתח אותו וליצור בו ולחדש בו... ובאמת מאז נכנסתי לנושא מסוים בלימוד והתחלתי לכתוב עליו חיבור שלם... וזה באמת נהיה העסק האישי שלי... ומאז אני שקוע בלימוד כמו שלא הייתי שקוע אף פעם... אני כל כולי מונח בתוך הסוגיה שבה אני מתעסק וכו' וכו'... **אבל דא עקא!!!** שזה עושה

אותי מוזר... אני שונה... אף אחד לא לומד את סוג הלימוד שאני לומד... אני מסתכל ימינה ושמאלה ואני רואה שאני מוזר בנוף... אני מתחיל לחשוב: אולי זה לא נקרא ללמוד?? אמרתי לו: אתה צודק!!! גם הסנדלר בשוק מאוד מוזר!!! הוא הסנדלר היחיד בשוק... תסתכל מכל הכיוונים... זה נפח... זה ספר... זה ירקן... זה זגג... אף אחד פה לא סנדלר... איזה מוזר שהוא... **אה...???** **למה הוא לא מוזר???** כי אדרבה... אם היה פה כבר סנדלר... לא היה טעם לפתוח עוד סנדלריה... רק בגלל שאין אף אחד כמוהו פה... בזכות זה העסק שלו מבוקש!!! **אותו דבר כאן...** הקב"ה נתן לך ב"ה חלק מיוחד בתורה... חלק ששייך רק לך... ורק אתה יכול להשלים אותו בעולם... אז מה אתה רוצה?? שהוא יבא עוד כמה כאלו כמוך...?? הרי אם יהיו עוד כמה כמוך... אז אתה תהיה מיותר...

אדרבה... לא אמור להיות משהו כמוך!!! אם התורה היא באמת העסק שלך... אז אדרבה... זה אמור להיות משהו שאחרים לא עושים!!! זה אמור להיות משהו שהוא בלעדי לך... מיוחד אותך... אמנם זה לא חייב להיות בהכרח... אבל אדרבה... ככל שזה יותר בלעדי ככה זה יותר עסק אמיתי... וכך הפוטנציאל שלו יותר גדול... אל תשכח שככל שאתה מקפיד להיצמד למה שכולם עושים... אל תתפלא שאתה מדכא משהו בעסק התורה הפרטי שלך!!! בחלק התורה היחודי ששמור רק לך!!! קח בחשבון את זה!!! בתורה מותר להיות טיפה מקורי... טיפה יחודי... ויש לציין: שדווקא הציבור הליטאי שבתחום ששמו לימוד מאוד נוטים להיות שמרנים... ומקפידים להיצמד לטופס לימוד ישיבתי שככה כולם אמורים ללמוד... אם רק נפקח עיניים ימינה ושמאלה ונביט באוצר הספרים הליטאי העשיר... בבקשה: האור שמח חיבר "משך חכמה" **על התורה...** הנצי"ב חיבר "העמק שאלה" **על תורת כהנים...** ר' יחזקאל אברמסקי חיבר "חזון יחזקאל" **על התוספתא...** והגאון מוילנא??? בכלל... חיבר ספר **על ספרא דצניעותא...** ואם אתה רוצה עוד יותר הוא חיבר ספרים **על משלי ואיוב...** והסטייפלר??? יש שמועות שהוא היה לומד ח"י פרקים משניות כל יום... והחזון איש בכלל... הוא היה לומד טור בית יוסף.. (שיש כאלו שאצלם זה מאן דכר שמהי..). נו... מה יוצא מכל המכלול הזה??? מה יוצא מכל אוסף הנתונים הזה??? ש... ש... שמה הצד השווה שבכל גדולי עולם אלו??? שבשורה

התחתונה לכל אחד היה עסק **אחר** בתורה!!! וכל אחד בסופו של דבר עשה **מה שהוא רוצה** בתוך העסק הגדול והמסועף ששמו תורה!!! כל אחד למד מה שהוא רוצה... ולא הציין לרגע לבדוק איזה ספר פתוח אצל השני בסדר א' על הסטנדר... ולא התבייש לפתוח על הסטנדר בסדר א' ספר שעמיתו לא פתח מעולם באופן קבע...

הלכה (בקרב ממש) למעשה

הועדה המכינה לקליטת המוני תנאים לרגל פתיחת השיעור של רבי עקיבא

אבא שלנו בשבועיים האחרונים לא מתפלל... לא מניח תפילין... לא כלום... מה קרה?? אבא שלנו סופר!!! וכעת הגיע בקשה דחופה מאוד מישיבת רשב"ג וראב"ע... שמיד לאחר חג השבועות מתחילים בישיבה פרשת נגעים... ולפי התחזית הולכים להגיע לישיבה עוד שמונה מאות בחורים חדשים לחיזוק מכמה ישיבות של רבי עקיבא שמפוזרות ברחבי הארץ... וכשהם שמעו שמתחילים נגעים כולם רוצים להגיע... כדי לשמוע שיעורים כללים מר"ע... ויום אחרי חג השבועות צריך שיהיו כבר מוכנים ספרי לימוד לכל הבחורים ועדיין אין כלום... אז היום?? מה הבעיה... האוצרני"ק של הישיבה מתקשר באותו רגע להוצאת עוז והדר... מזמין שמונה מאות גמרות במחיר טוב... וההובלה עד בית הלקוח תוך עשרה ימי עסקים... ככה זה היום... אבל כשמדובר בזמן חז"ל... ספרי לימוד של נגעים המשמעות היא שכל אחד צריך שיהיה לו חומש שכתוב בו פרשת נגעים!!! ואתה יודע מה זה חומש?? חומש זה אומר שיושב סופר וכותב בעבודת יד את כל פרשת תזריע מצורע... מדובר בשמונה מאות יריעות שכתוב בהם פרשת תזריע מצורע בכתיב אשורית על הספר ובדיו- עבודת יד!!! (לא... לא צריך רש"י ולא רמב"ן... רק הפסוקים בעצמם... תחשוב מה זה להכין 800 יריעות שכתוב בהם רק פרשת תזריע מצורע...). תחשוב איזה עבודה יש לפנינו... ההזמנה הגיעה לצוות הסופרים של הישיבה... ומאז אבא שלנו לא התפלל... לא קרא ק"ש... הוא כל הזמן יושב וכותב את היריעות האלו...

כן... בבית מדרש יש הכנות קדחתניות... כולם יודעים שברגע שרבי עקיבא פותח את פיו בנגעים ואהלות אסור להפסיד מילה!!! כי מדובר בתילי תילים של הלכות... ולכן כעת יש נדידת ציפרים גדולה... קבוצות שלמות של בחורים מעשרות ישיבות של רבי עקיבא המפוזרות מגת ועד אנטיפרס... כולם יוצאים כעת לחיזוק לישיבה של ראב"ע ורשב"ג כי הם יודעים שר"ע מתחיל למסור שם

שיעורים בנגעים... נגרים הוזעקו לישיבה ועשרות ספסלים ושורות חדשות נוספו בבית המדרש... ערוכים לקלוט את ה"צורבא" הרבים שמגיעים כאן לחיזוק... אבל יש כאן עוד פרט חשוב: ברגע שר"ע מתחיל לדבר בנגעים כולם חייבים להיות מוכנים עם ספר!!! עם יריעה שכתוב בה התורה שבכתב שעליה אנחנו הולכים לדרוש את התורה שבע"פ שלה... כי רבי עקיבא דורש על כל אות ועל כל קוצו של יו"ד תלי תילים של הלכות... ממילא חייבים לעקוב עם ספר... חייבים לספור כל דרשה וכל אות. בשביל מה אנחנו נקראים "דברי סופרים..." אם לא בשביל הספירה הזו.

ונחזור לאבא שלנו... כן... אבא שלנו הוא אחד מהועדה המכניה... הוא אחד מהסופרים השוקדים בימים אלו על הכשרת מאות רבות של יריעות שנכתב בהם פרשת נגעים.. (אגב: לשיטת האוסרות לכתוב מגילות מגילות... מיירי שזה ע"מ להשלימה) האבסורד הוא... שכעת בבית המדרש דווקא יש מידי יום תפילות שחרית מנחה מעריב. ואילו דווקא אבא שלנו כעת לא מתפלל!!! ודווקא כשיתחיל הפירקא... כשר"ע יתחיל למסור שיעור יומי בנגעים... אז פתאום יבואו לכאן מאות תלמידי חכמים שתורתם אומנותם והם לא יתפללו בתקופה הזו... כי הם כל הזמן יהיו עסוקים בלשנן ולחזור מאה פעמים כדי לסדר את השמועה שתהיה מחודדת אצלם... ולדרוש כל תיבה בפסוקים... ודווקא אז כשיפסיקו להתפלל... דווקא אז אבא שלנו יתחיל להתפלל... כי הרי אבא שלנו עובד כעת בשבילם... אבא צריך לדאוג שעד שהם יגיעו יהיה להם את ה"ספרים" מוכנים... כשאבא יסיים את המלאכה... ברגע שר"ע יעשה שיעור פתיחה ואבא יקבל אישור שב"ה לא נשאר תלמיד אחד ללא ספר... אז אבא יוכל מהר לתפוס מנחה לפני השקיעה ולחזור להתפלל כמו תמיד (אבא שלנו כבר למד נגעים אצל ר"ע לפני 15 שנה... וכמעט כל חודש הוא חוזר ומשנן את כל תלמודו... כך שכעת הוא לא צריך להיות במצב של ריכוז מוחלט כמו שאר הצורבא מרבנן שהגיעו לכאן... זה לא סתירה שהוא ישתתף בכל השיעורים... ובטח נוספו עוד הרבה חידושים בבית המדרש..).

העניין הוא שלא רק רבי עקיבא מתחיל למסור שיעורים מיד אחרי שבועות...

יש עוד מישהו שמתחיל את הזמן מיד לאחר שבועות... **רבי היא!!!** לרבי היא יש גם ישיבה משלו... אבל זו ישיבה מסוג אחר לגמרי... ר' היא יוצא כל תקופה למסע ממושך לערי השדה כדי לקרב יהודים נדחים לאביהם שבשמים... ומיד אחרי שבועות הוא שוב מתחיל את הסבב... וכבר לפני חודש הוא הזמין מאבא שיכתוב לו... והוא דווקא בחר את פרשת ואתחנן ועקב!!! כי עד שר' היא מגיע לנדחי ישראל... ועד שכבר מישהו לומד איתם... הוא כבר מעדיף ללמוד איתם מוסר ויסודות היהדות... את הפסוקים של יחוד ה'... אתה הראת לדעת... וידעת היום... שמע ישראל... ולכן הוא בחר את פרשת ואתחנן ועקב... והאמת היא שאבא כבר כתב לו את זה וכמעט גמר... אבל כאן לפתע רבקה התערבה!!! רבקה זה האחות הגדולה והצדקנית שלנו שיש לה אהבת תורה עצומה ואבא התבטא עליה שהיא ראויה לינשא לכהן מיוחס... והיא תמיד מתחננת לאבא... איך אני יכולה להושיט יד ולעשות משהו כדי להיות שייכת בעסק התורה.. (הרי לכתוב ס"ת יחד עם אבא היא לא יכולה... כי "וקשרתם וכתבתם" - כל שישנו בקשירת תפילין ישנו בכתבת ס"ת ונשים פטורות מתפילין) אז אבא לקח אותה כמזכירה ועוזרת אישית שלו בנוגע לכתובה הקדחתנית... ולפני חודש... כשאבא כמעט גמר לכתוב לר' היא 30 יריעות של פרשת ואתחנן עקב והיה חסר רק את ההגהה האחרונה... פתאום רבקה התערבה ואמרה לאבא: תשאיר!!! תשאיר את ההגהה הזו בצד!!! כעת יותר דחוף שתתחיל עם ההזמנה שהגיעה מהישיבה שרוצים שתכתוב את פרשיות נגעים... אבא לא כ"כ הבין למה... אבל הוא לא מתווכח עם רבקה... היא יודעת מה שהיא אומרת ואכן אבא התחיל לכתוב פרשת נגעים... ובהתחלה היה נראה שיש זמן בריווח ואבא התפלל 3 תפילות והניח תפילין וקרא ק"ש... אבל כמו תמיד עם הזמן נהיה פתאום לחץ אטומי. ואז (כפי שפתחת) אבא שלנו נאלץ לעזוב את הכל... לא תפילה... לא תפילין... לא כלום... ורק לכתוב ולכתוב ולכתוב... אבא מתעורר כל לילה בחצות ומתגבר כארי... רבקה גם קמה מיד ומדליקה לו את העששית והוא יושב וכותב וכותב... לעוד תנא ועוד תנא בלי להפסיק רגע... **ואז!!!** ברגע שהתחיל להאיר היום... והגיע שיעור מ"שיראה את חבירו בריחוק ד' אמות וכירנו..." לפתע רבקה נוקשת בדלת: אבא... הגיע זמן ק"ש של שחרית... אבא מושך בכתפיו... מצטער... אין לי זמן... אני פטור

מק"ש... ואז!!! רבקה נכנסה לחדר עם חיוך מנצח הוציאה לאבא את היריעה של פרשת ואתחנן עקב... אתה רואה אבא??? אתה זוכר שלא גמרת??? אתה זוכר שאתה עדיין צריך להגיה את זה??? **אז הנה!!!** שמרתי לך את ההגהה לעכשיו!!! כעת תגיה את זה... וכשתגיע לפרשת שמע והיה אם שמוע תכוין בהגהה לשם **קריאת** שמע... אבא היה מופתע... הוא חיך חיוך מאושר והתפעל: איזה חכמת חיים יש לרבקה... עכשיו אני מבין למה לא נתת לי להגיה בזמן... לקחת בחשבון שיגיעו ימים לחוצים מאוד שאני אהיה מחויב במאה אחוז לכתובת יריעות... ואז לא יהיה לי דקה אחת פנויה... אפילו לא לקרא ק"ש... אבל ברגע שמדובר בהגהה... הרי זה חלק בלתי נפרד מהמלאכה שלי... רבקה הוסיפה: זה בסדר... יש לך פה 30 יריעות של פרשת ואתחנן עקב... כל יום אני אביא לך שתים... אחד לק"ש של שחרית. ואחד לק"ש של ערבית. לפחות את זה לא תפסיד בשבועיים הקרובים! ואכן מידי בוקר וערב. לפתע נקישות בדלת ורבקה מפסיקה את אבא מהכתיבה ונותנת לו להגיה יריעה של פרשת ואתחנן שבו כתוב פרשת שמע. ועקב שבו כתוב והיה אם שמוע. ואם היה לך סבלנות לקרא עד כאן... כעת תבין את המשנה בברכות: היה קורא בתורה והגיע זמן המקרא, אם כיון לבו יצא ואם לאו לא יצא, ואוקימנא בגמ': בקורא להגיה...

להתראות לחקלאי מבית הגרנות... נפגש אי"ה בביכורים בירושלים

משפחת קאהן בכל החודש האחרון על גלגלים... מה יש?? זמן המשמרה שלנו לעלות לירושלים הוא בדיוק שלוש שבועות לאחר חג השבועות... נו... אז מה נעשה?? נוותר על חג השבועות בירושלים ונעלה רק בעוד שלוש שבועות...?? חס ושלום!!! הס מלהזכיר... שלוש רגלים תחוג לי בשנה... אנחנו לא מוותרים על חג השבועות בירושלים בשום הון שבעולם... טוב... אז יש לי רעיון: בא ניסע לחג השבועות לירושלים ונעשה גשר... ונשאר שלוש שבועות מחג השבועות עד זמן המשמרה שלנו...?? נכון!!! זה רעיון!!! אבל לא... זה לא בא בחשבון... תנחש למה?? השבוע הזה שאחרי חג השבועות... הוא שבוע קריטי בשביל הכהנים והלוויים... מה יש?? כעת זה שיא העונה של תרומות ומעשרות!!! בשבועיים האחרונים כל בעלי השדות כבר העבירו את כל התבואה לגורן... וממילא!!! בימים האחרונים נשלמים ההכנות האחרונות לקראת פתיחת מעמד תרומות ומעשרות... זה לא פשוט... בימים הקרובים הולכים להגיע מאות כהנים ולוויים מצוידים עם שקים וכרכרות... ומחכים שישראל קדושים יתנו להם תרומות ומעשרות!!! זה מעמד מרגש מאוד... בעלי השדות מגיעים עם בגדי שבת... הפאות רטובות מהמקווה... ודמעות בעיניים... ובית הגרנות לפתע מקבל צורה של כובד ראש... כן... זה לא פשוט... מדובר באחת המצוות החביבות ביותר... ובאותה מידה גם אחת המצוות הקשות ביותר!!! אני רוצה שתבין: זה לא התרומות ומעשרות שאנחנו מכירים מהבית שלנו... איזה רבע עגבניה או שני זיתים... מדובר פה בתרומה שמסתכמת באלפי קילו!!! מדובר פה במעשר ראשון שמסתכל בעשרות אלפי שקלים... זה הוצאה!!! הוצאה כספית אמיתית!!! שיש בה ניסיון... ויש בה גם "בחנוני נא בזאת אמר ה' אם לא אפתח לכם את ארובות השמים והריקותי לכם ברכה עד בלי די..."

בקיצור: את המעמד הזה אי אפשר להפסיד!!! זה גם מעמד מאוד מרומם ומרגש... וגם... גם מעמד שבו נכנס סכום יפה מאוד לכיסם של הכהנים והלוויים.. (תבין אותנו: אתה חושב שאנחנו מיליונרים?? כי כל הזמן נותנים לנו מתנות כהונה... אבל

אל תשכח שאין לנו חלק בארץ... אין לנו את השדות והכרמים שלכם... אין לנו צימרים להשכרה כמו שיש לכם... אנחנו שייכים לשבט לוי שאין לו חלק ונחלה והוא יושב ולומד כל היום... וממילא: ההכנסה השנתית הזו של הפרשת תרו"מ מידי שנה זה סוג של אויר לנשימה מאוד קריטי בשבילנו...). מרנין לראות חקלאי פשוט שתמיד לובש מגפיים וכובע סומבררו... והנה לרגל המעמד הוא הגיע במיטב המחלצות... חליפה בורדו ועניבה כתומה... והוא עומד בעיניים קורנות ומגיש לר' ירמיהו כהן ארבע משטחים של 100 סאה חיטה בתור תרומה גדולה.. (חכה... זה עוד לפני המעשר ראשון... אם התרומה גדולה שהיא אחד מחמישים זה 100 סאה אז כמה זה יהיה המעשר ראשון שהוא אחד מעשרה)

הוי... איזה שמחה זה בשבילי לראות שר' ירמיה קיבל את זה... אנחנו מכירים את ר' ירמיה... כזה אברך מרומם... אבל יש לו הרבה ילדים והמצב שלו כ"כ דחוק... אבל מרוב שהוא צנוע ונחבא אל הכלים... אז הוא לא יודע לצעוק ולבקש ולדחוף... וממילא כל שנה... כשהוא מגיע פה לבית הקרנות... הוא נדחה לפינה ואף אחד מבעלי השדות כמעט ולא שם לב אליו... והוא יוצא בקושי עם כמה סאה חיטין... אבל כנראה שהפעם הוא התפלל... והנה... הקב"ה הזמין לו כזה מנה גדולה של תרומה גדולה... אבל כנראה שגם החקלאי התפלל טוב שיזכה לתת לכהן הגון... ר' ירמיה הניח את שתי ידיו על ראשו של החקלאי ובירך אותו ברכת כהנים... והבטיח לו שבזכות קיום מצות תרומות ומעשרות בעין יפה (הוא נתן אחד מארבעים...). הוא יזכה שבשנה הבאה השדה שלו תעשה כפלי כפלים... החקלאי נישק את ידו של ר' ירמיה ופרץ בבכי...

לאחר סיום המעמד... הציבור כולו פצח בריקוד נלהב והריקותי לכם ברכה עד בלי די... השמש קפחה... אבל אף אחד לא רצה לעזוב... אנשים נשאבו למעמד הנשגב... אגב: כמה שהיה חם שמה בבית הגרנות אף אחד לא כיבד אותנו בשתיה קלה!!! (וגם לא כבדה...). מה יש??? למה לא??? נו... תנחש למה??? כי... כי המעמד הזה של בית הגרנות הוא מעמד מאוד רגיש... זה מעמד של הפרשת תרומה!!! ואם תרומה נטמאת הלך הכל... אז בשביל זה הנס שלנו שהתבואה זה אוכל!!! ואוכל לא מקבל טומאה עד שהוא מוכשר במים... ולכן אנחנו נזהרים מאוד מאוד שלא יהיה שום מגע מים בכל הזירה... אף אחד

לא נכנס עם שבעה משקין... תבין: החקלאי הזה שנתן לר' ירמיה את התבואה... הוא אמנם יהודי מאוד חם ואוהב מצוות אבל הוא עם הארץ!!! ר' ירמיה הפרוש ממש לא סומך עליו שהוא בקי בטומאה וטהרה... אז למה ר' ירמיה לא חשש לקבל ממנו תרומה??? למה הוא לא חשש שהתרומה ממזמן כבר טמאה??? כי... כי בשביל שהתבואה תטמא צריך שהיא תבא במגע עם מים **לרצונו** של הבעלים... ובנקודה הספציפית הזו אנחנו סומכים על החקלאי הזה... אנחנו סומכים עליו שהוא שמר על התבואה שלא תבא במים... אבל מה אתה חושב... עכשיו- כשמדובר בתבואה זה באמת עובר חלק... אבל לחקלאי הזה יש גם כרם... ובעוד חודשיים הוא שוב פעם יקרא לר' ירמיה שיבא לקחת ממנו את התרומה של הענבים... ו... ו... ואז ר' ירמיה יתחיל לעשות לו רשימה של תנאים מאוד מחמירים... כי ב"ש גזרו שענבים מקבלים טומאה אפילו בלי הכשר (וב"ה נכנעו להם באותו יום שי"ח דבר גזרו בו...). שם העסק נהיה הרבה הרבה יותר מורכב...

עכ"פ המעמד הנשגב של הפרשת תרומה השנתית הסתיימה!!! חזרנו הבייתה... בקושי הספקנו לנשום... ו... ושוב מתארגנים לצאת לירושלים... הגיע זמן המשמר לעלות... ואכן הגענו... יש חן מיוחד לשבוע הזה... כי בשבוע הזה בדיוק מתחילה עונה של מביאי הביכורים... וזה מעמד מרגש מאין כמותו!!! כן... אותם חקלאים שלפני שבוע פגשנו אותם בשדה... השלב הבא הוא: שאח"כ אותם חקלאים בעצמם מגיעים לבית המקדש גם להביא ביכורים (אמנם את הביכורים צריך להפריש קודם תרומה גדולה... אבל להביא אותם בפועל אפשר להביא גם אח"כ... קודם מסיימים לתת לכהנים וללויים בעונה של בית הגרנות ואז עולים לירושלים...). והתפקיד שלנו זה לעמוד כאן בבית המקדש... ולחכות למביאי הביכורים... וזה מחזה שאף פעם לא מתרגלים אליו... לראות יהודי מגיע עם סל על הכתף וכולו רוטט מהתרגשות... ואז מגיע תורי... ואני ניגש אליו ואז הוא מגיש לי את הטנא... אני אוחז את הטנא בידי... והוא מניח את ידו מתחתי... ואז אני מתחיל להקריא לי: ארמי אובד אבי... והוא מתחיל לבכות... ולהודות לה' על כל החסדים שעשה איתנו במשך כל השנה כולה... הוא מונה ומפרט את כל הניסים הפרטיים שאירעו

איתנו בשדה... יש כאלו שאומרים בשקט... ויש כאלו שאומרים בקול... ואז הוא מסיים... אני לוקח את הטנא ומניח בצד... ובלילה זה יחולק לאנשי משמר... אגב: השבוע קרה משהו מעניין!!! היה מחסור בכהנים שיקבלו את הסלים מהחקלאים... למה??? בוא תקשיב סיפור מעניין: אנשי המשמר שלנו... יש כאלו שמגיעים ממש ביום ששי... ואילו הזריזים שמגיעים ביום חמישי... אני הייתי מהעצלנים שהגיעו ביום ששי... אבל אח שלי ועוד כמה מאות מהמשמר שלנו הגיעו ביום חמישי... אלא שביום חמישי היה מעמד כבוד בבית המקדש!!! לפתע השערים ננעלו מבפנים!!! ועבר כרוז שכולם חייבים להופיע... מה יש??? סוטה!!! עמד שם הכהן והישקה את האשה מי סוטה... במעמד הזה כולם חייבים להיות נכוחים... אין רשות לברוח!!! זה סדר מוסר שההשגחה מגלגלת שכל מי שנמצא שם כנראה צריך להתחזק... ואכן כמה מאות מאנשי המשמר שלנו היו נכוחים במעמד הקשה הזו... והתוצאה הישירה הייתה שבאותו מעמד הם קיבלו על עצמם נזירות... כי הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין... ואז נוצר מצב שכל מי שהגיע עם ביכורים של ענבים... הנזירים התרחקו!!! כי "סחור סחור אמרי לנזירא לכרמא לא תקרב..." ממילא נהיה מחסור בכהנים שכן יש להם רשות לגעת בטנא שיש בו ביכורי ענבים... ממילא זכיתי והיה לי השבוע הרבה עבודה... הייתי מבוקש... הייתי מהעצלנים שלא היו צריכים לקבל נזירות...

בחור יקר: אתה בתקופת הרצה... תפעיל את מלא הקיטור

בחור בן עליה יקר: היום אני רוצה לפתוח דיון בנושא שמאוד נוגע אליך...
שאלה שמאוד הטרידה אותי בתור בחור... מה התפקיד של בחור ישיבה בנוגע
למעשים טובים כגון זיכוי הרבים או גמילות חסדים וכו'???

אז כידוע... מקובלנו שבחור ישיבה צריך להקדיש את עצמו ללימוד ולא
לעשות שום דבר אחר... אבל בתור בחור לא הצלחתי להבין את זה... כי תבין:
אני עווייבד ה'... אני תולש את עצמי כל בוקר מהמיטה בחירוף נפש כי אני עווייבד
ה'... אני נכנס כל יום לסדר א' ללמוד כי זה רצונו יתברך... בקיצור: אני בחור
עווייבד... והנה הזדמן לי מצוות גמילות חסדים שהח"ח כותב על זה דברים
נשגבים באהבת חסד... יש לי פה הזדמנות של זיכוי הרבים ללכת ולחזק יהודים
ולקרב רחוקים לעבודתו יתברך ו... ויש לי את זה... גם קראו לי לבקר חולים
ולעשות להם קידוש בבית חולים גריאטרי סמוך וזה ממש מצוה שאינה יכולה
להיעשות ע"י אחרים... **אז למה לא???** זה הרי חלק בלתי נפרד מעבודת ה'.. (אני
מדבר כמובן בהתאם לכללים שמצוה שאינה יכולה להיעשות ע"י אחרים דוחה תלמוד תורה) אבל
לא!!! תכל"ס תמיד אמרו לי שבחור ישיבה לא צריך לחפש לא מצוות ולא חסדים
ולא כלום... רק לשבת וללמוד... **השאלה היא למה?**

בא נשאל ככה: מרן ר' חיים קנייבסקי שליט"א יכול להקדיש מזמנו היקר
שעות רבות בשביל קופת העיר ובשביל החזקת תורה של יששכר באהלך וכו'...
הוא גם מקבל קהל ונותן תשומת לב להמון אנשים ואם הוא המתמיד הגדול לא
רואה בזה ביטול תורה... אז למה אני צריך להיות יותר צדיק ממנו?? למה אם
אני אלך לעשות זיכוי הרבים וגמילות חסדים יגידו לי... לא!!! אתה בחור ישיבה
ובשבילך זה ביטול תורה... ואילו אצל גדולי ישראל זה לא ביטול תורה??
למה?? מה הפשט בזה???

לדוגמא: קיי"ל שמת מצוה דוחה את כל המצוות האמורות בתורה... גם
מצוות תלמוד תורה!!! ואפילו כהן גדול צריך להיטמא למת מצוה... חוץ ממישהו

אחד... מי?? מי?? מי שמשמש תלמידי חכמים שהוא פטור אפילו ממת מצוה... ור"ע מעיד על עצמו "תחלת תשמישי לפני חכמים, פעם אחת הייתי מהלך בדרך ומצאתי מת מצוה ונטפלתי בו ד' מילין עד שהבאתיו לבית הקברות... ואמרו לי: על כל פסיעה ופסיעה כאילו שפכת דם נקי..." ותוס' מבאר שזה בגלל שגדולה שימושה של תורה יותר מלימודה... וכידוע: ההגדרה של בחור ישיבה זה "שימוש תלמידי חכמים..." **ואני שואל: למה???** וכי מי שמשמש תלמידי חכמים הוא כאילו מחוץ לעבודת ה'...?? **תכל"ס... אני שואל הלכה למעשה:** אני בחור ישיבה עוייבד... אני רוצה להשתלם בכל חלקי עבודת ה'... גם בלימוד התורה... וגם בוהלכת בדרכיו... אני גם רוצה לעסוק הרבה בדבקות ובפרישות ובעבוידה... האם זה נכון או לא?? יותר נכון: למה זה לא נכון?? **ביאור העניין הוא כך:**

תקשיב טוב טוב: בחור שנכנס ללמוד בישיבה והוא אמור ללמוד שמונה שעות ביום... הוא לא הגיע לכאן רק בשביל לקיים **מצות תלמוד תורה...**

לא!!! ממש לא!!! כי אם בשביל לקיים **מצות** תלמוד תורה... בשביל זה יש משנת איזהו מקומן של זבחים בכל בוקר... ויש גם שיעור דף היומי מהרב בשעות הערב... ויש שיעור חומש ברש"י בליל ששי... אם אתה מחפש מצוות תלמוד תורה. בשביל זה לא צריך ללמוד כל היום. אלא מאי?

רצון ה' שתפתח עסק!!! עסק שקוראים לו תורה... מה ההבדל?? מה ההבדל בין **מצות** תלמוד תורה לבין **עסק** התורה??

ההבדל הוא שמים וארץ: מי שהגיע לכאן בשביל לקיים **מצות** תלמוד תורה... אז יש עוד כמה **מצוות...** יש **מצות** תלמוד תורה ויש **מצות** הכנסת אורחים (שגדולה יותר מהשכמת בית המדרש) ויש גם רשימה ארוכה של מצוות שאינם יכולות להיעשות ע"י אחרים... בקיצור: יש עוד מצוות חוץ מתלמוד תורה... כל זה כשמגיעים לבית המדרש בשביל לקיים **מצות** תלמוד תורה... אז זהו!!! שבחור יקר: **אתה!!!** בגיל שלך... ובשלב הזה בחיים. אתה **לא** יושב פה בבית מדרש בשביל לקיים **מצות** תלמוד תורה... אלא מאי?? **אתה פה בשביל לפתוח עסק ששמו תורה!!!**

אה... עסק?? עסק זה כבר עולם אחר לגמרי... כשמדובר בעסק אי אפשר לעשות צחוק מהעסק... צריך להיכנס עמוק עמוק לתוך העסק... כי... כי... כי אחרת "לא עשינו עסק..." **מי שקצת מכיר:** מי שפותח עסק... אם הוא רוצה שזה יצליח... הוא חייב לקחת נשימה עמוקה עמוקה... למלאות מיכל מלא... ולהגיד שלום יפה לכולם... ולהיכנס עם כל הקיטור ועם כל הרמ"ח והשס"ה בתוך העסק... מצטער מאוד... בתקופה הקרובה אני לא אוכל להגיע לא לבר מצוות וגם לא לברית וגם לא למפגש המשפחתי תבינו אותי... **פתחתי עסק!!!** ולכן אני לא יכול להבריז... תבינו: זה עסק עצמאי... במצב הנוכחי אני לא יכול לקחת חופשות... לא יכול!!! אני לא שכיר באיזה משרד שאני יכול להוציא חופשות מהרופא משפחה או למצא תירוצים... זה עסק שלי... והעסק חייב לדפוק... **זוה כעת רצון ה'!!! רצון ה' שתפתח עסק ששמו תלמוד תורה!!!** (עיין שו"ע הרב הלכות ת"ת פ"ג ס"א שמדייק דבריו משמע חילוק זה...).

זה בדיוק ההבדל בין תלמוד תורה שגרתי באמצע החיים... לבין התקופה הרגישה שקוראים לה בלשון חז"ל: "משמש תלמידי חכמים..." שימוש בתלמידי חכמים במילים אחרות זה השלב הראשוני והרגיש של **פתיחת העסק ששמו תורה!!!** ימים יגידו והעסק יהיה מבוסס ואני כבר אהיה שתול עמוק בבית ה'... ואז אני אוכל להרשות לעצמי מידי פעם לסגור את הגמ' ולעשות כל מיני מצוות אחרות כמו כל תלמיד חכם שנאלץ לפעמים לסגור את הגמ' ולעשות כל מיני משימות ושליחויות אחרות שהקב"ה מעמיד לפניו כאן בעולם הזה... אבל כעת!!! כעת אני בתקופה חריגה ויוצאת דופן... אני כעת בתקופה רגישה מאוד... אני כעת בעיצומו של פתיחת עסק... אנא... תברכו אותי בברכת העסק... **מיותר לציין שגם כעת אתה מחויב במצוות תלמוד תורה לכשעצמה שהיא תמיד רלוונטית, רק כעת יש לפניך משימה הרבה יותר תובענית, שלא מסתכמת רק בלחטוף מצוות ולהרויח 200 מילים תורה בדקה אלא לפתוח עסק מזה ודו"ק.**

בחור יקר: יתכן שאתה לא לגמרי מבין מה אני אומר... כי אתה לא מספיק יודע מה זה לפתוח עסק... **אז אני אסביר לך:** עסק חדש שנפתח כעת... **התקופה**

הראשונה היא מאוד מאוד רגישה!!! כי כל זמן שהעסק בחיתולים... אז בשלב הראשוני הזה יש רק הוצאות... וההוצאות הם גדולות ואין בכלל הכנסות... ואז מגיעים רגעים קשים... שאתה מקבל רגלים קרות... ואתה לא כ"כ משוכנע בכלל בכדאיות של העסק... ממילא כל זעזוע הכי קטן יכול למוטט את כל העסק... ולכן התנופה הראשונה היא מאוד מאוד קריטית!!! אם הבעלים יתפוס את העניינים ברצינות ויתמסר עם כל הנשמה לעסק... וידחוף אותו כל הזמן קדימה ועם כל האנרגיות... אז העסק כל הזמן יתקדם לאט לאט ובעקביות לכיוון החיובי ועם הזמן זה יצבור תאוצה... ואז בשלב מסוים זה גם יתחיל להיות ריווחי... ועם הזמן גלגלי המערכת יתחילו להיות משומנים... ואז הבוס יכול להתחיל לנשום לרווחה... זהו... העסק כבר מבוסס ועומד על שני רגלים... כעת אפשר להתחיל לחשוב לצאת לאירועים שהייתי אמור להשתתף בהם... כי העסק כבר נוסע מעצמו... הבוס גם יכול לאט לאט להתחיל לפתוח עיניים גדולות... ולהתחיל לפזול על עוד השקעות כדאיות נוספות... על עוד אפיקים... אבל כל זה רק אחרי שהמערכת כבר משומנת כדבעי והעסק כבר נוסע מעצמו!!! אבל אם מיודעינו רק פתח חנות לצעצועים... ובקושי התחיל לכסות את ההוצאות... והוא כבר פתח עיניים גדולות. והחליט לפתוח גם מאפיה... אז כולנו מכירים את החנויות האלו שנפתחות כמה ביחד בקול רעש גדול... ונסגרות אחת אחרי השניה בקול דממה דקה... אז את הדוגמא מתחום העסקים אתה לא כ"כ מכיר... אבל כעת אני אתרגם לך את זה לתחום קצת יותר מוכר לך... מהתחום של העסק ששמו תורה... ובכן:

בחור ישיבה נכנס לבית מדרש מתוך כוונה לפתוח עסק!!! עסק ששמו תורה... כעת... בשלבים הראשונים הוא הרי לא מתלהב מי יודע מהעסק הזה... והוא גם לא בטוח שהעסק הזה כ"כ ריווחי... אבל שכנעו אותו... אמרו לו שזה כדאי... והוא מוכן לתת את הצ'אנס... הוא מתחיל ללמוד... ובהתחלה... אני לא צריך להגיד לך... בשלב ההתחלתי העסק הזה סוחט רק הוצאות!!! אין שום הכנסות... אתה רק מוציא את הנשמה... רק יוצא מהמטה כל סדר א'... רק מתאמץ ללמוד... ורק מפסיד את כל הסיפוקים של החברים המפוקפקים... כעת יש רק הוצאות!!! וכמובן שיש גם רגעים קשים... רגעים של... די... מה אני עושה

פה... נמאס לי.. (ולך תסביר לאותו בחור שאין בעל עסק עצמאי שלא עובר כאלו רגעים... לך תסביר לבחור ישיבה שאיזה עסק שהוא יפתח... הוא לא יוכל לדלג על הקשיים מהסוג הזה... לך תגיד לו שאין לאיפה לברוח... אם אתה רוצה להיות בעל עסק עצמאי מבוסס אתה חייב להיות גבר ולצלוח את ההתחלות הקשות האלו...). **ומעתה:** אם הוא יתפוס את העניינים ברצינות!!! ויזיז את כל העניינים האחרים לצד ויקח נשימה עמוקה עמוקה ויסתער עם כל האנרגיות על העסק מתוך נכונות להשקיע את כל הנשמה רק בזה... לאט לאט העסק יצבור תאוצה... והוא יכנס עמוק עמוק בעסק התורה ואז הוא יתחיל לעשות חיל בעסק התורה... והוא יתחיל לראות רווחים... פתאום יש לו ידע... פתאום יש לו חידושים... והעסק תורה מתחיל לשגשג... אוהו... העסק כבר מתחיל להיות מבוסס... כעת אפשר להתחיל להירגע...

אבל תאר לעצמך!!! חודש לאחר פתיחת העסק של תורה... פתאום מידענינו פותח עוד עסק... הוא מתחיל לעשות עוד כל מיני מצוות ומעשים טובים... נוסע לבקר חולים... ולשמח בחתונות של מסכנים ומשלים מניין באזכרות או בחנוכות בית... כן... הכל טוב ויפה... אבל אל תשכח!!! **אתה נמצא כעת בתקופה רגישה!!!** אתה כעת בעיצומה של פתיחת עסק!!! אם אתה לא תנקז את כל האנרגיות לעסק הזה... יש את כל הסיבות שבעולם שהעסק ידשדש ויחרוק... כי אתה בהתחלה... העסק שלך לא מספיק מבוסס ויציב בשביל שיהיה לך ראש לעסקים נוספים בעבודת ה'... חכה... חכה בסבלנות... עבודת ה' לא בורחת לך... יום יבא והעסק יהיה מבוסס... אתה כבר תהיה מונח עמוק עמוק בתורה... ואז תוכל לעסוק בצדקה ובגמילות חסדים ובזיכוי הרבים...

הדוגמא הכי מוחשית... אודות אותו בחור צעיר שיום אחד אבא שלו נכנס לישיבה וביקש ממנו שיבא לעזור לו בחנות ירקות... באותו רגע נזעק מרן ר' עזרא עטיה זיע"א וניגש לאבא ואמר לו: תשאיר את בנך בבית המדרש... ואני הולך לעזור לך לחנות... **זה לא היה מליצה!!! הוא התכוין ברצינות!!!** ולמה?? כי למרן ר' עזרא עטייה היה כבר עסק מבוסס... הוא כבר לפני שלושים שנה התחיל ללמוד תורה... הוא כבר שתול עמוק עמוק בתוך התורה... הוא כבר זקן

ויושב בישיבה... העסק כבר נוסע לבד... אם הוא ייצא מבית המדרש לכמה שעות לעבוד קצת בחנות ירקות... נו... העסק לא יקרוס.. (בדיוק כמו שהבעלים של מפעל אנג'ל... אם הוא יצא לכמה ימים מהמפעל... יקרה משהו??) אבל הבחור הצעיר הזה... הוא כעת פותח עסק חדש!!! עסק תורה טרי!!! אם כעת חס ושלום הוא יצא מהלימוד בשביל לעזור לאבא שלו בעבודה... העסק יאבד את האפקט... העסק לא יהיה רציני... ורח"ל לא עשינו עסק... וה' ישמור ויציל איך כלל ישראל היה נראה אם היינו מפסידים את מרן הרב עובדיה זיע"א... **עכשיו שלא תבין לא נכון:** ימים יגידו... ובמשך השנים מרן הרב עובדיה עוד יאלץ לסגור הרבה פעמים את הספר... הוא יצטרך לכתת את רגליו לכל מיני מצוות ומעשים טובים מקצה א"י ועד קצהו... אבל לא נורא... הוא כבר עוזב עסק מבוסס!!! באמצע כתיבת התשובה הוא לפתע ילבש את הגלימה ויצא... ואחרי שעתיים הוא יחזור לאותה שורה שבה הוא נעצר... נו... מכזה עסק מבוסס אפשר לצאת... לא יקרה כלום... העסק לא יקרוס... **אבל אז? ? ?** בשנים הכ"כ הרגישות האלו... שהבחור הצעיר הזה כעת בצעדים הראשונים של פתיחת העסק!!! כל זעזוע הכי קטן... כל דבר אחר שיכול להטריד אותו... זה מעמיד את העסק בסכנה מוחשית ואוי ואבוי... **זהו!!! זה הנקודה!!!** והדוגמא הזו צריכה לעמוד לך מול העיניים!!! אתה כעת פותח עסק!!! עסק תורה...

אתה לא יכול לדעת לאיפה העסק שלך יכול להגיע!!! העסק הזה יכול להמריא עד כסא הכבוד... ממילא כל עסק אחר... אפילו זה מצוות ומעשים טובים... עלול בתקופה זו להיות עצת היצר אחת גדולה...

כולם אומרים שהתקופה של הישיבה היא תקופה קריטית בחיים... שבתקופה הזו בחור מעצב את האישיות שלו לטוב או למוטב... אבל שישאר בינינו... אני חושב שזה הרבה פחות מזה... לא צריך להגיע לחמש או שש שנים בישיבה... מספיק חצי שנה או שנה.. (תלוי בסגנון של הבחור... יש כאלו שחצי שנה זה כבר מספיק ויש כאלו ששנה..). מספיק חצי שנה של רצינות... חצי שנה שהחלטת לתפוס את עצמך לידיים... והחלטת: אני הולך על זה!!! אני רוצה להיכנס ללימוד... **אני**

רוצה להיכנס לעסק!!! אם רק תתפוס את עצמך חזק ותשתדל להיות שקוע בלימוד במשך זמן חורף פלוס זמן קיץ... זהו!!! אתה כבר בפנים!!! אתה כבר בעסק!!! העסק כבר נפתח!!! זה לא אומר שלא יבואו קשיים... יתכן שהעסק יעבור עוד הרבה זעזועים... אז מצמצמים סניפים... סוגרים מחלקות... אבל העסק כבר קיים!!! כן... כל בחור שמחליט להשקיע במשך תקופה ממושכת של כמה חודשים... בשלב מסוים הוא פתאום מרגיש איזה מין תחושה חזקה... זהו... אני כבר באל חזור!!! מ-פה אני כבר לא יכול לצאת!!! מהסטנדרט הזה אני כבר לא אוכל לרדת!!! כן. ההרגשה הזו אומרת במילים אחרות: שהעסק מתחיל טיפ טיפה להתייצב... העסק תורה שלך מתחיל להתבסס. וא"כ הסכנה הקריטית ביותר כבר מאחורינו... אבל לא!!! אל תקל ראש... גם אם העסק נכנס לשונוג... תמשיך לתפוס אותו "קצר"!!! תמשיך לאבטח אותו... תמשיך להיות נערוויסט ותתייחס לכל מצוה והצעה אחרת שמציעים לך כעצת היצר... אין ברירה!!! זו מלחמה על העסק!!! מלחמה על החיים!!! העסק חייב להיות מבוסס עד הסוף!!! העסק חייב להיות חזק ומחייב... גם אם הצלחת לכסות את ההוצאות ואתה כבר מתחיל לראות קצת רווחים... זה עדיין לא מבטיח לך שברגעים קשים אתה לא תפשוט רגל חלילה... אתה עדיין עלול למצא את עצמך ברגעים קשים שאתה תחשוב שאולי כדאי משהו אחר... לכן תמשיך לתפוס את העסק חזק חזק!!! תמשיך לדגור בו!!! תמשיך לסיים עוד מסכת ועוד מסכת... ושיהיה לך ברור: כל חודש נוסף שאתה צובר ו... ואתה ממשיך להיות צמוד לתורה אתה יותר ויותר מעמיד את עצמך במצב של אל חזור!!! תמשיך לייצר לעצמך ולכל הסביבה תדמית וסטיגמה של בחור רציני שיושב ולומד... וכל בחור נוסף מהחברורה שיסמן לך על הגב שיצאת מהרשימה של החברמנים זה עוד וי בשבילך... זה עוד התקדמות וביטוח להתבססות סופית של העסק שלך... בקיצור: אתה כעת עסוק במשימה אחת ויחידה: להביא את העסק תורה כמה שיותר למקום שתהיה בו במצב של אל חזור!!!

יש כאלו שחושבים שרק רבנים נשואים לובשים פראק... צריך לדעת שגם

לבחורי ישיבות יש פראק... רק זה פראק מסוג אחר... פראק מסוג של בחורי ישיבה...

אתה יודע איך נראה פראק של בחור??

הבחור תפס רצינות במשך תקופה... בהתחלה החבבברה התייחסו לזה בחובבנות... אה... זה יעבור לו... הם חיכו שהוא יחזור מהחלל... חיכו שהוא ירד מההתלהבות של תחילת הזמן... הגיע ל"ג בעומר והבחור עדיין רציני... עדיין מגיע שלוש סדרים... עכשיו: יכול להיות שבדיוק היום אין לך כח ללמוד... וזה נורמלי... מותר לצאת להירגע קצת... **אבל תבין!!!** הלימוד של היום זה לא הנושא... יש פה משהו הרבה יותר עמוק ורגיש!!! יש פה עסק שלאט לאט מתחיל לצבור תאוצה... כל יום נוסף שאתה לא מוריד פרופיל אתה מחדד את המצב החדש שלך... כל יום נוסף שאתה כן קם לסדר ב' וכן מצליח לקום לתפילה אתה מוכיח לעצמך שאתה כן יכול!!! לכן גם אם בבוקר הנקודתי הזה שבדיוק לא נרדמת יתכן שאפשר לקום מאוחר וזה בסיידר... אבל לא כדאי!!! כי יש פה משהו רגיש!!! אתה כעת באמצע להוכיח לעצמך שאתה יכול!!! ולא כדאי להרוס את החדות של זה!!! כעת כל שבוע נוסף שאתה מצליח לשרוד את ההתגברות שלך ואת התדמית שאתה נותן לעצמך ולאחרים שזה מה שאני... זה קריטי!!! הבנת מה אני אומר? הבנת את הרעיון?? **זה עסק!!! זה מלחמה על העסק!!! זה העבויידה שלך עכשיו...**

תבין: יש **עובד** ה' ויש **עבד** ה'... אתה יודע מה ההבדל בין עובד לעבד? אני **עובד** לפסח... אבל אני עדיין לא **העבד** של פסח... עוייבד... אתה יכול להיות עובד ה' ולעשות המון המון מצוות... אבל אתה רק **עובד**... זה עדיין לא אומר שאתה **עבד**... **מתי תקרא עבד???** כשעבודת ה' תהפוך להיות העסק הפרטי שלך!!! אז תקרא עבד!!! וזה כעת עבודת ה' המוטלת שלך... כן... אתה רוצה להיות עוייבד גדול... אתה רוצה לעשות המון המון מצוות... אבל הקב"ה רוצה שתהיה לא רק עובד אלא גם עבד... לכן כעת אתה תשקיע בעבד שבך!!! כעת אתה מקדיש את כל האנרגיות שלך להפוך את התורה לחלק בלתי נפרד ממך ועסק החיים שלך... ואז כשתהיה עבד... אז תוכל לצאת מהלימוד כשצריך ולהיות עוייבד... ולא סתם עוייבד... אלא ממקום של עבד...

ההלו: מה אתה עושה עם עצמך בחיים???

המושג שישמו "ביטול תורה"!!! אין בחור ואברך שלא מתחככים ומתמודדים עם המצפון הזה יום יום או אפילו שעה שעה... תמיד הסתבכתי עם ההגדרה של זה... מה נקרא "ביטול תורה"??? מצד אחד הגמ' אומרת שמי שישח שיחה בטילה כבר עובר בעשה ד"ודברת במ" ומצד שני: וכי כל דקה שאני מדבר או לא לומד אז אני כבר עובר על ביטול תורה... אם ככה העסק אבוד מראש... אני מרים ידיים מראש... אין לי מה להתחיל... בקיצור: הנושא הזה לא היה כ"כ מטופל... עכ"פ אצלי... וכשהנושא לא מטופל... אז זה דפוק מכל הכיוונים... כי להתחיל להתחזק להקפיד שלא לבטל תורה אני אפילו לא מתחיל... כי אני יודע שזה אבוד מראש... ואילו מצד שני להרגיש דפוק?? אני כן מרגיש... כל פעם שאני מדבר עם מישהו יותר מידי הרבה אז אני מרגיש הרגשה כזו של ביטול תורה... בקיצור: זה נקרא לצאת קרח מכל הכיוונים... אבל!!! איש בשורה אני: אני לעצמי מצאתי את ההגדרה הנכונה של ביטול תורה... עכ"פ לטעמי... אני מודיע מראש: לא בטוח שאני צודק... יתכן שאתה לא תסכים איתי... יהיו כאלו אפילו שירצו לזרוק עלי סטנדרים... אין בעיה!!! בתנאי שאתם מביאים איתכם הסבר חילופי שיניח את הדעת... (לכה"פ לכם).. אבל להשאיר את הנושא הזה לא מטופל... זה לא בא בחשבון...

ובכן: בשביל להבין מה זה ביטול תורה... קודם כל צריך אחת ולתמיד להגדיר מה פירוש המילולי של "תורה"!!! אז ככה: כשהיינו בישיבה קטנה אמרו לנו שתורה הכוונה היא לשבת וללמוד תורה... ואם בחג השבועות היא קבלת תורה אז מה קבלנו שם?? קבלנו את סדר א' עיון וסדר ב' בקיאות... וכמובן שהגיע הזמן לגדול בשנה ולהבין את הדברים ברובד קצת יותר פנימי ובוגר... ולהבין מהי ההגדרה של תורה... מה קבלנו בקבלת התורה...

מה זה ה"דבר" הזה שקוראים לו תורה???

ובכן: בקיצור נמרץ: (אל תדאג, לא כבד).

יש תורה! ויש מצוות!

מה ההבדל בין תורה ל---מצוות??? ההבדל הוא כך:

מצוות זה ציווים נקודתיים מה יהודי צריך לעשות במקרים מסוימים... אתה קם בבוקר?? **יש מצוה** לקרא ק"ש ולהניח תפילין... אתה רוצה לאכול תפוח?? **יש ציווי** להפריש תרומות ומעשרות... אתה רוצה לאכול ארוחת בוקר? **יש ציווי** לברך ברכת המזון... עד כאן מצוות!!! והנה... ב"ה גמרתי לקיים את כל המצוות... גמרתי להתפלל... גמרתי לקרא ק"ש ולהניח תפילין... גמרתי לאכול ולברך ברכת המזון... את כל זה גמרתי... ועכשיו!!! אני יוצא לרחוב... ומסתכל ימינה ושמאלה קדימה ואחורה...

רגע... מה אני כעת עושה עם עצמי???

כן... **מה אני עושה** עם התפוח...?? אני יודע... צריך להפריש תרו"מ... **מה אני עושה** עם הבשר...?? אני יודע... מולח אותו ובודק את כשרותו... **מה אני עושה** עם אבא שלי?? אני יודע... מצוה לכבד אותו...

אבל מה אני עושה עם עצמי???

זה כבר לא שייך למצוות!!! זה כבר תורה!!!

התורה היא דרך חיים מה אני עושה עם עצמי!!!

התורה היא הוראה... הוראת חיים!!! מה אני אמור לעשות עם עצמי!!! בחג השבועות **הייתה קבלת התורה!!!** הקב"ה ביום הזה התגלה לכל יהודי ויהודי ומסר לו את הוראת חיו... את תכלית חיו... אתה פה לא לחינם... לא הגעת לחמם את הכסא... יש לך תפקיד... והתורה היא מפת הדרכים שממנה אתה אמור להוציא כל פעם את השליחות שלך מה אתה צריך לעשות עם עצמך כל רגע... זו ההגדרה של תורה!!! **וכעת תקשיב טוב טוב:** זה א' ב' של שיעורי בית שכל יהודי צריך לעשות עם עצמו בעיקר!!! **בעיקר בימים אלו לקראת יום מתן**

תורה!!!

תנחש למה?? כי בחג השבועות... מה קבלנו???

קבלנו את **התורה!!!** לא!!! לא קבלנו מצוות... **קבלנו תורה!!!** את התרי"ג

מצוות קבלנו לאורך כל הארבעים שנה במדבר... כל כמה זמן משה רבינו כינס אותנו ולימד אותנו עוד מצוה מתרי"ג מצוות... זה עדיין לא תורה!!! תורה זה יעוד החיים בעצמם!!! במתן תורה הקב"ה פנה לכל יהודי ואמר לו: אתה תפקיד!!! אתה לא סתם מטחנת בשר עם שמונים שנות אחריות... יש לך משימה בחיים!!! אני צריך אותך פה איתי... ואתה צריך לזהות מה השליחות הכללית שלך בחיים בעבודת ה' וגם באופן פרטני מה אתה צריך לעשות בכל יום ובכל שעה. **זה תורה!**

וזה בדיוק מה שהאר"י הקדוש אומר: שחג השבועות זה יום גדול... למה?? כי **עיקר הוראת חיי האדם בשנה הקרובה תלויים ביום זה...** וכולם מסתבכים עם המשפט הזה של האר"י... כי יש כאלו שמוציאים מזה שחג שבועות זה כביכול יום הדין... ואז שואלים: מה... הרי ראש השנה זה יום הדין??? ממתי שמענו שחג השבועות זה יום הדין???

והתשובה היא פשוטה מאוד:

בראש השנה נגזר **משמים** שאתה תחיה!!!

ואילו בחג השבועות **אתה בעצמך גוזר** מה אתה הולך לעשות עם החיים האלו!!! אני מכיר המון אנשים שנגזר עליהם לחיות בשנה הקרובה... אבל מה הם עושים עם החיים שלהם? מה הם עושים עם עצמם?? זה כבר תלוי בהם... זה כבר תלוי בחג השבועות... זה כבר לא תלוי ביום הדין שזה שייך לרבש"ע... זה כבר יום הדין שתלוי בך... אתה תחליט האם לקחת את העניינים ברצינות ולהתחיל להגדיר לעצמך מה אני עושה עם החיים שלי או לא... **עכשיו מה באמת** אדם צריך לעשות עם החיים שלי?? זה כבר באמת תורה שלימה... בשביל זה יש תורה... ולכל אחד יש את התורה וההוראה הפרטית שלו לפי הנתונים שלו מה היעוד שלו בעולם... יש אדם שהיעוד שלו הוא לשבת וללמוד בכלל כל החיים ובשעות הערב לחנך את הילדים שלו לתורה... זה מה שהוא עושה עם החיים שלו... ויש אדם שהיעוד שלו הוא לצאת בבוקר לפרנס את המשפחה... ובערב ללכת לעסוק בתורה... זו תכנית החיים שלו... ויש אחד שהיעוד שלו זה לכתוב אז נדברו וכשהוא גומר לשבת וללמוד... וכמובן שהיעוד של החיים זה לא

רק בגגדול... זה גם יורד לפרטים הכי קטנים... כל יהודי צריך לסגור את הלו"ז היומיומי שלו מול התורה... וזה כמובן משתנה מיום ליום ומשעה לשעה ומאחד לשני...

עד כאן הסברתי מה זה תורה!!!

אחרי שהבנו מה זה תורה...

כעת ניגש לשאלה הבאה: מה זה **ביטול** תורה???

פשוט מאוד: אם תורה זה היעוד של החיים שלי!!! אז כל שינוי והיסח דעת מהיעוד של החיים זה ביטול תורה...

וכאן יש טעות מאוד גדולה!!!

מהי הטעות?? לדוגמא: לפניך בחור שיושב ולומד בהתמדה סדר א' וסדר ב'... והנה יום אחד מישוהו הביא לחדר עיתון. והוא התחיל לקרא איזה כתבה מעניינת והוא לא יכל לעזוב את זה... ובמקום לעלות לסדר ב' הוא נשאר בחדר וקרא עיתון... זה ביטול תורה?? **ברור!!! ביטול תורה!!!**

לעומת זאת: אני מכיר אדם שהיעוד שלו בחיים זה לעבוד לפרנסתו... מידי בוקר אותו יהודי יוצא לעבוד כדי להביא טרף לביתו... והנה... צהרים אחד הוא ישב וקרא איזה עיתון... וזו הייתה כתבה מאוד מעניינת... ו... ו... והוא החליט שהוא "מברז" ולא מגיע לעבודה... הוא עשה לעצמו את החשבון... אז יורידו לי במשכורת... מה אכפת לי... לא מתחשק לי להגיע היום... תעשה משהו... ואני עומד ושואל:

האם אותו יהודי עבר על ביטול תורה??? התשובה היא **כן!!! כעת שים לב: למה???**

למה אותו יהודי עבר על ביטול תורה???

אז כששאלתי את השאלה הזו מה כולם ענו לי?? ? כולם ענו לי בלומד'ס... שהרי כל ההיתר שלך לא ללמוד זה כי אתה צריך ללכת לעבוד... אבל אם היום

בצהרים לא הלכת לעבוד... אז בזמן הזה אתה יכול לשבת וללמוד... ולכן אם אתה לא לומד זה ביטול תורה...

לא!!! זה לא נכון!!! לא זו הסיבה שזה ביטול תורה!!!

הסיבה היא הרבה יותר ישר ולעניין: יהודי יקר: כפי שסיכמנו היעוד שלך זה לצאת לעבוד!!! התורה אמרה לך לצאת לעבוד!!! וממילא בשעות האלו זו השליחות וזה היעוד שלך בעולם... ולכן: אם אתה לא הולך לעבוד... זה עצמו **ביטול תורה!!!** אתה מבטל את היעוד שלך!!! אתה מבטל את התורה שהורתה לך שהשליחות שלך כעת זה לעבוד... הבנת את הנקודה?? בן אדם שלא עושה כלום הוא עובר על ביטול תורה!!! **לא בגלל** שהוא יכול ללמוד ולא לומד... אלא בגלל שהוא לא עושה את מה שהוא צריך לעשות!!! התורה לא בהכרח מבקשת ממך ללמוד כל היום... רוב האנשים בעולם לא אוחזים במדרגה שהם יכולים לשבת וללמוד כל היום... אבל מה כן?? התורה כן דורשת מכל בן אדם בעולם שיתאם איתה (כמובן יחד עם הרב שלו... שהוא מייצג את התורה ומעמיד אותך על האמת) מה הוא עושה עם עצמו בחיים... איך הוא מצדיק את קיומו וממלא את חייו בתוכן שיש בו מן השליחות שלו בעולם... התורה מבהירה לי בצורה חד משמעית: אתה נשלחת לכאן בשביל מטרה!!! בשביל כבוד שמים ובשביל להמליך את הקב"ה בעולם!!! ומה שנדרש ממך זה לזהות את הפינה היחודית והמשבצת הנקודתית שלך כיצד ואיפה ואיך אתה מבצע את זה... אז יש כאלו שזכו והיעוד שלהם בכבוד שמים זה לשבת באהלה של תורה מבוקר עד לילה... ואם הם יתבטלו מזה... אז הם **עוברים על ביטול תורה...** ויש יהודי שהיעוד שלו בכבוד שמים זה לכתוב את אז נדברו... ואם שבוע אחד הוא "יבריז" ולא יתחשק לו להוציא את העלון זה **ביטול תורה...** ולא בגלל שהוא לא למד... אלא בגלל שהוא לא עשה את היעוד שלו!!! ויש יהודי אחר שהיעוד שלו זה לצאת לעבוד לפרנסתו בשביל לגדל את הבנים של הקב"ה ולהטריף אותם לחם חוק... ואם הוא יום אחד יבריז מהעבודה בלי סיבה מוצדקת הוא עובר על ביטול תורה... על ביטול היעוד שלו בכבוד שמים...

ורק כדי לשבר את האוזן אני אתן לך עוד דוגמא וממנה תקיש הלאה: כשאני

מגיע לשבת אצל אבא שלי... אני מגיע כמובן ביום ששי... ואז תמיד יש לי יצר הרע מיוחד לקרא את העיתון של יום ששי... ובדרך כלל אני לא כ"כ עומד בניסיון... וברור לי שברגעים האלו שאני קורא את העיתון זה ביטול תורה!!! **ולמה???** למה זה **ביטול תורה???** כי הייתי יכול באותה שעה לשבת וללמוד...?? לא!!! מבטיח לך שבלאו הכי לא הייתי לומד בשעה הזו... נו... אז למה זה בכל זאת ביטול תורה?? כי ההלו... תסתכל ימינה ושמאלה ותראה מה קורה סביבך... עוד שעה שבת... ועדיין אין מפה לבנה על השלחן... עדיין לא גמרו להדיח כלים... נו... אז מה התורה מורה לי כעת לעשות?? שצריך כעת להפשיל שרוולים ולעזור בבית!!! וממילא אם אני כעת הולך לקרא עיתון אני **מבטל תורה...** למה?? כי התורה אומרת לי כעת לעשות משהו מסוים ואני לא עושה אותו... לזה יקרא ביטול תורה!!! (זה מה שכתוב בגמ' בע"ז שמי שהולך למועדונים ולכל מיני אצטדיונים עובר משום ביטול תורה והשאלה המתבקשת: רבש"ע: הוא?? הוא עובר ביטול תורה?? וכי אם הוא לא היה הולך לתיאטרון הוא היה יושב ולומד?? אז למה זה ביטול תורה? התשובה היא: כשהוא הולך לתיאטרון הוא לא נתבע למה הוא לא יושב ולומד!!! הוא נתבע למה אתה עושה את היעוד שלך... מה היעוד שלך... לא יודע מה... ללכת לעבוד... ללכת לחפש את עצמך... אבל לא לשבת פה רגל על רגל בבילויים) **רק מה?? כאן יבא השואל ושאל:** אם ככה... אם אכן כדברי... אז כל מי שעובר על מצות עשה איזו שתהיה... זה גם נקרא ביטול תורה...?? מי שלא קורא ק"ש... הרי התורה אומרת כעת לקרא ק"ש ואם הוא ישן... וכי זה נקרא שהוא עובר על ביטול תורה?? וכי מי שאוכל נבלות וטרפות... היעלה על הדעת שזה יחשב ביטול תורה... כי התורה הרי אומרת לך לאכול כשר... ואתה מבטל את התורה?? **מה התשובה??**

כפי שכבר הקדמתי לעיל... מצווה זה ציווי נקודתי!!! ותורה זו הוראת החיים!!! כשאני עובר על ציווי נקודתי... כאן **בטלתי מצוה...** אבל מתי אני מבטל תורה?? **כשאני עובר על היעוד שלי בעצמי...** זאת אומרת: לדוגמא: אם במקום לקום בבוקר ולהתחיל יום אני ממשיך לישון ועל הדרך אני כמובן גם מפסיד זמן ק"ש ותפילה... אז ככה: מצד הק"ש והתפילה... **כאן בטלתי מצוה...** אבל מצד השלעפצאך והבריחה מהמציאות של היעוד שלי בחיים... **זה כבר ביטול תורה!!! ולמאי נפקא מינה??**

לדוגמא: בחור שקם באחד עשרה בבוקר... כולם צועקים עליו... איפה היראת שמים שלך... מה עם קריאת שמע... מה עם תפילה... ה' ישמור... **ואני חושב שזה טעות!!!** עזוב כעת את הק"ש ותפילה... עזוב מצוות...

בוא נדבר על תורה!!! איפה אתה!!! **איפה אתה בעצמך!!!** איפה היעוד שלך בחיים... אתה עד כדי כך סמרטוט שאין לך בשביל מה לקום בבוקר... זו הנקודה!!! **על זה צריך לעשות את השיעורי בית העיקריים!!!**

בחור יקר: אם יש לך נטיה להישאר במיטה ולא לקום בבוקר... ואתה רוצה באמת לעבוד על זה ולמגר את התופעה עד הסוף... אל תתחיל לעבוד מהמקום של יראת שמים שלי... אוי... מה עם ק"ש... אוי... איך אני כבר מאחר זמן תפילה... **לא!!! אל תתחיל מהזוית הזו!!! אל תתחיל ממצוות!!!** תתחיל מהמקום היותר בסיסי... **תתחיל מהמקום של תורה!!!** תשב בינך לבין עצמך ותחשוב: **מה אני עושה עם עצמי???** מה היעוד שלי בחיי העולם שהקב"ה נטע בתוכי?? ? לאן אני חותר בחיים שלי? **בזה תתמקד!!!** תכנס מטבחון עם התורה ותסגור יחד איתה את הקצוות מה היעוד שלי בעולם ואיזה תוכן אני יוצק לעצמי בחיים... שזה מה שיוציא אותי מהמיטה.. (ושוב: כמובן אתה צריך בסופו של דבר לסגור את המסנקות מול איש שמייצג את התורה... תלמיד חכם שמכיר אותך לעומק..). בקיצור: קודם תסביר לעצמך **בשביל מה לקום!!!** שיהיה לך בשביל מה...

אני מכיר בחורים שיש להם יראת שמים מופלגת... ובכל זאת לקום בבוקר נורא נורא קשה להם... **ולמה???** כי בשביל לקום בבוקר לא מספיק יראת שמים... **צריך בעיקר סיבה!!!** תן לי סיבה ויעוד למה לצאת מהמיטה!!! ומניסיון אישי רב בתחום הזה (בתור אחד שהייתי מעורר בישיבה במשך קרוב לאחד עשרה שנים) **ההגדרה שמצאתי לזה היא כך:** מי שיש לו סיבה לקום בבוקר... הוא כבר מתעורר בבוקר!!! רק מה?? ? קשה לו. בשביל זה יש יראת שמים... שהיראת שמים עוזרת לו להתרומם מהמיטה... **לעומת זאת:** מי שאין לו סיבה לקום בבוקר... הוא ישן מידי חזק... **הוא בכלל לא מתעורר!!!** (כי הוא והשינה תאומים... גם השינה היא ביטול הסיבה וגם בעצמו שרוי בביטול הסיבה... ולכן הוא והשינה משתלבים באופן כזה חזק שמים רבים ששפכתי עליו לא יוכלו להקיץ את השינה העמוקה הזו... וזה לא בצנינות אלא זו

ההגדרה) כאן יראת שמים לא תעזור... כי יראת שמים יכולה לעזור למי שכבר התעורר... ורק צריך לעזור לו להתרומם מהמיטה... אבל מי שלא מסוגל בכלל להתעורר אין עם מי לדבר... **כאן צריך סיבה!!!** הסיבה זו ההצתת האלית... זה המצת הראשון... ממילא בחור יקר: אם עובר עליך עוד יום ועוד יום מדכא... שאתה פשוט לא מצליח לקום בבוקר... ואתה אובד עצות. אתה מרגיש שהגוף שלך מצפצף עליך ופשוט לא מתעורר... ואתה מנסה להפוך את העולם... מה עושים???

עזבו... תפסיק להשקיע בעוד שעון מעורר... או בעוד וועקער שישפוך עליך שתי כוסות ולא כוס אחת... או בעוד איזה קנס כספי וכו'... **העבודה שלך היא במישור אחר לגמרי...** שב עם עצמך בכובד ראש... קח דף ועט... ותחליט על תאריך של מועד החתונה שלך!!! נניח שאתה כעת בועד רביעי... ולפי התחזית ומה שמקובל אצלך בישיבה אתה אמור להתחתן בועד ששי... בא נחליט מתי?? בזמן קיץ או בזמן חורף?? נו... מהר... תחליט... אין לי זמן... מתי אתה רוצה להתחתן?? חורף או קיץ?? חורף?? אין בעיה... תכתוב למטה תאריך: **נניח כ"ז טבת התשפ"א!!!** מקובל עליך?? **ובכן: כידוע...** כבר כתבתי כאן בעלון שכל בן אדם עובר שתי לוויית בחיים... הלווייה **השניה** היא לאחר מאה ועשרים... ואילו הלווייה **הראשונה** היא בחופה... ובכן: כפי שסיכמנו (ונתרוצו הצדדים) בכ"ז טבת התשפ"א (פחות או יותר) הולכת להיות הלווייה שלך לחופה!!! וקיי"ל שכשמלווים את האדם לבית עולמו... לא הולכים איתו לא כסף וזהב ולא שעות שינה ולא שעות רבות של נייעס בחדר... ולא פיצוח גרעינים וגם לא שתי תירוצים... רק מה הולך איתנו?? מה שהוא עשה עם עצמו!!! ובכ"ז טבת הולכת להיות הלווייה הראשונה והשמחה בעזה"ש בחייך!!!

ואתה חייב להגיע לשם עם משהו בידיים!!! זה ברור???

השאלה היא מה?? בשביל זה יש לך כעת דף... והדף הזה כעת כמעט ריק... ואתה מוכרח לעשות שיעורי בית זריזים ולמלאות אותן איכשהו בתכנית מסודרת... תתייעץ עם הרבנים שלך... תעשה חשבון נפש... תעשה התבודדות... לא יודע מה... דבר אחד ברור: עד חג השבועות אתה חייב למלאות איכשהו את

הלוח זמנים מול התורה... שהתורה תורה לך מה היעדים!!! אם זה כל סדר נזיקין... או כל סדר מועד... או שו"ע או"ח... מקסימום אם אתה מסתבך פשוט תגש ותשאל את אבא שלך ואת כל המבוגרים מאיתנו שמתרפקים על הגיל הזה ואומרים: הוי... כמה חבל שלא נצלנו אותו... לך תשאל אותם ל-מה הם בדיוק מתכוונים... זהו?? הגדרת את היעד?? הצלחת להגדיר לעצמך מה היעוד שלך ע"פ תורה בשנתים הקרובות בכלל ובחודש הזה בפרט ועד היממה הקרובה לפרטי פרטים.. (כן... צריך שזה יהיה מתורגם לפרטי פרטים... לתכניה מעשית ליממה הקרובה... לא רק תכנית גלובלית לטווח של שנתיים) אם תעשה את זה ברצינות אמיתית... פתאום תראה שאתה מצליח להתעורר בבוקר... בטח!!! יש לך סיבה!!! יש לך בשביל מה!!! יש לך תורה!!! יש לך יעוד בחיים!!! אחרי שיש לך כבר יעוד בחיים... אחרי שאתה כבר מתעורר בבוקר... כאן צריך בסה"כ כמה טיפות קטנות של יראת שמים... ואתה כבר מתגבר כארי לעבודת הבורא... בהצלחה...

הממציא הראשון בהיסטוריה!!! זה יכול להיות אתה...

קראתי פעם על ההיסטוריה של המכוניות... מתי יצא הרכב הראשון ומי הוציא אותו ואיך זה התחיל...?? וראיתי דבר מדהים... שעקרונות המכונות הראשונה בהיסטוריה יצאה כבר בשנת התק"ל!!! זאת אומרת: כבר בתקופה של הגאון ובעל התניא... כבר אז באופן עקרוני היה אפשר להתחיל לנסוע במכונות... ההמצאה האדירה הזו כבר אז ירדה לעולם... רק מה??? איפה זה נתקע??? למה זה התעכב קרוב למאה שנה עד שזה יצא???

כי מי שהמציא את המכונות הראשונה... היו לו שתי בעיות!!! הבעיה הראשונה: לא היה לו מספיק בטחון עצמי!!! דבר שני: הוא שכח לעשות בלמים במכונות!!!

והוא באמת המציא את המכונות... ובנה במו ידיו את המכונות הראשונה בהיסטוריה... המכונות הייתה נראית כמו מרכבה של סוסים... רק נוסעת לבד... מעצמה... והנה... הגיע היום להשיק את זה לראשונה... והממציא יצא בהתרגשות לשבילי העיירה עם ה"מרכבה" המיוחדת שלו... והנה... כל העיירה רואים מרכבה מוזרה שנוסעת מעצמה בלי סוסים... ומשום מה אנשי העיירה לא היו בקטע להתלהב... ובמקום להתפעל מההמצאה האדירה הם התחילו לצחוק עליו... מה זה מרכבה שנוסעת בלי סוסים... איזה מין דבר מוזר ומשונה זה... **תבין:** במקום להיות המומים מההמצאה האדירה ולנסות להבין איך זה יכול להיות ואיך עשית את זה... הם משום בחרו לזלזל בזה.. (אתה שואל איך יכול להיות שככה הייתה התגובה שלהם?? זה ממש לא שאלה!!! אני מכיר הרבה מקרים כאלו... אני מכיר המון בחורים בני עליה... שלא ראו את ההשקעה שלהם בעבודת ה' ואת עבודת המידות הנאלצת שלהם זה פשוט מעורר השתאות... ותכל'ס... בשטח... בסביבה הקרובה שלהם. במקום להעריך אותם... רק צוחקים עליהם ומזלזלים בהם. כך שאני ממש לא מתפלל איך יכול להיות שההמצאה מספר אחד בהיסטוריה התקבלה בהתחלה בזלזול.. ואותו אחד ישב לו כמו איזה מסכן בתוך הכרכרה שנוסעת לבד... וכולם צוחקים עליו ורצים אחריו.. (ואולי אפילו זרקו עליו קצת בוקעס..). והוא ממש נעלב שככה צוחקים עליו... אבל הוא נשאר יושב על

הכרכרה האוטומטית... ואז!!! קרה עוד דבר!!! פתאום בום!!! הכרכרה נתקעה באיזה עץ ונעצרה... ולמה היא נתקעה??? כי מנוע הוא ידע לעשות... אבל בלמים הוא משום מה שכח לעשות... אז המכוננית כבר בנסיעה הראשונה נתקעה והתקלקלה וזהו!!! כאן זה כבר היה הכר ששבר את גב הגמל!!! גם צחקו עלי... וגם זה נתקע... זהו... הוא ירד בבושת פנים מהכרכרה הזו... וגנז אותה לנצח...

אני חושב שיש בסיפור הזה מוסר השכל אדיר:

תאר לעצמך שהייתי פונה אליו ואומר: ממציא יקר... מה אתה נעלב? מה אתה מתייחס לאנשי העיירה הפרמיטיביים האלו??? יש לך מושג איזה המצאה אדירה אתה מחזיק בידיים??? אתה יודע שבעוד מאתיים שנה זה יהיה הכלי תחבורה מספר אחד בעולם??? אז מה אכפת לך שצוחקים עליך... וגם הבלמים ששכחת לעשות... נו... אז שכחת לעשות... בינינו... בלמים זה לא החכמה הגדולה... בלמים יש גם לסוס ועגלה... אז שכחת לעשות אותם... נו... זה הנושא??? תבין שיש לך עסק עם המכוננית הראשונה בעולם... אל תתייחס למי שצוחק עליך... ואל תתרגש מפשלות נקודתיות וטכניות כמו בלמים ששכחת לעשות...

אבל לא!!! הצחוק והלגלוג של הסביבה הפרמיטיבית והבלמים שהוא שכח לעשות... גרמו לבן אדם לגנוז ולקבור את ההמצאה הגדולה ביותר בעולם לעוד מאה שנים!!!

יושב לו בחור בן עליה... אתה יודע מי אתה??? אתה יודע איזה כח אתה??? העקשנות שלך... העמל שלך... המוח היחודי שיש רק לך בלימוד התורה זה המצאה!!! זו המצאה יחודית שרק אתה משיק אותה לעולם... זה כח יחיד שאין אותו בכל העולם כולו!!! רק מה??? מגיעים כמה ליצנים... כמה בחורים שההיגיון זה לא החלק החזק שלהם... והם מזלזלים... צוחקים... והם כבר כמעט

משפיעים עליך!!! הם כמעט מצליחים לשבור אותך!!!

אל תתן להם את זה!!! אל תחזור על הטעות של הממציא הראשון של הרכב... הוא... שיהיה בריא... גנז את הרכב הראשון בהיסטוריה בגלל כמה איכריים פרמיטיבים שצחקו עליו... **אבל אתה לא תהיה כזה!!!** אתה תחייך עליהם בחזרה ותגיד להם... תמשיכו לצחוק... תמשיכו "להבין..." תמשיכו לחשוב שאתם החכמים הגדולים שיכולים לצחוק על כולם... אני כעת בונה את המכוננית שלי!!! בונה את האיטיות שלי... ויום יבא ותחפשו אותי!!!

ואני אומר לך שככה זה!!! לאט לאט מיום ליום החיוכים המזופתים לאט לאט נמחקים... כל אלו שזלזלו בך מתחילים לאט לאט לבוסס בבוץ שהם בחרו לבוסס בו... ואתה מתחיל לפרוח... אתה מתחיל לנסוע על רכב במהירות 160... והם נשארים שם בכפר... ממשיכים להיות איכרים... הם רק יכולים לספר בגאווה לנכדים שלהם שפעם הם היו חברים שלך... עד שאתה הפלגת לדרכך והמשכת הלאה... ואילו הם נשארו באותו מקום... ככה זה!!!

והמוסר השכל השני שטמון כאן: זה שהמציא את המכוננית הראשונה... איפה הייתה הפשלה שלו?? בבלמים!!! הטעות שלו הייתה בפרט מאוד שולי... בחלק מאוד לא דומיננטי... ושם זה נתקע... **כן... גם אצלנו זה ככה:** הרבה פעמים ההצלחות הגדולות שלנו נתקעות על שטויות!!! על פרטים קטנים... בחור מתחיל ללמוד טוב... מתחיל לעשות שטייגן... ואז מגיע פה איזה קושי... או איזה דף קשה... ונאלצת לדלג... ובדיוק היית מצונן... והכל ביחד נהיה כזה מעורבב... וגם יש לך איזה דמיונות של קנאה ותחרות ונדמה לך שהוא יותר ממך וכו' וכו' ואז נהיה לך תחושה כללית של הרגשה דפוקה וחוסר שביעות רצון... ויאלה... זהו... מרימים ידיים... ותכל'ס... אם היית יושב עם דף ועט ומנסה לחשוב... רגע... מה קרה... יום אחד לא הרגשתי טוב... ביום השני לא הלך עם החברותא... ואח"כ היה לי דימונות שאני לא שווה כלום... נו... לכן מה?? לכן מרימים דגל לבן... כן... אותו אחד שהמציא את הרכב הראשון... פה היה לו איזה בעיה שולית עם הבלמים... ופה היה לו איזה מישהו שצחק עליו... ושת

ההרגשות הדפוקות האלו התערבבו לו ביחד... ויאלה... גונזים את הרכב הראשון בהיסטוריה!!! **אסור שהטעות הזו תקרה גם לך!!!** גם אם בדיוק היום מישהו זרק לך מילה לא במקום... ובדיוק אתמול לא הבנת את השיעור... ובדיוק השבוע החברותא לא הרגיש טוב... והכל ביחד יצר כזה הרגשה דפוקה... זה לא אומר שאתה צריך לעבור לאספנות... אתה עדיין המצאה אדירה!!! אתה עדיין הבשורה של הקב"ה... ועיני כולם נשואות אליך... תפוס את עצמך בידיים... אל תבוש מפני המלעיגים עליך בעבודת ה'... אל תתרגש משום נפילה נקודתית... וגם לא מעשר נפילות נקודתיות ביחד... שבע יפול צדיק וקם... אתה עדיין ההפתעה של כלל ישראל!!!

ויטמין B אין הדבר תלוי אלא בי!!!

כשעם ישראל חנו בהר סיני... כתוב ברש"י: שהיה בחניה הזו משהו מאד חריג ויוצא דופן!!! ומה הוא??? שהפעם לשם שינוי עם ישראל חנו כאיש אחד בלב אחד!!! באהבה ובאחוה בשלום וברעות!!! מסיים רש"י ואומר: "אבל שאר כל החניות בתרעומות ובמחלוקת"

כתוב כאן: שבכל חניה!!! אבל כככל חניה!!! תמיד היו מריבות... תמיד היו תרעומות ומחלוקות... **תחשוב:** מתוך מ"ב מסעות שנסעו ישראל... במ"א מתוכם הם רבו... ולא סתם אלא מחלוקות ותרעומות... חוץ ממסע אחד ויחיד שזה הר סיני... שזו החניה היחידה שהם לא רבו בה...

אף פעם לא הבנתי: דבר ראשון: על מה הם רבו??? **דבר שני:** מה... אי אפשר לזוז בלי לריב??? תמיד!!! תמיד צריך לריב??? אי אפשר להתמקם בלי לריב??? **ושאלה שלישית: הרי אל תשכח... שמדובר בדור דעה...** ואם הם רבו... אז כנראה שהייתה להם סיבה רצינית לריב... ואם כל פעם!!! כל פעם הם רבו!!! כנראה שהיה משהו מיוחד דווקא בחניות שהוא היה הסיבה למריבות... **אם ככה...** מאד מעניין: לאיפה הסיבה הזו נעלמה בחניה של הר סיני??? למה שם פתאום נעלמה הסיבה לריב?

הביאור בזה הוא כך: מעשה שהיה:

שלום לך קורא יקר... קוראים לי אביחייל ואני מגיע מדור דעה... אותו דור שהיו מוקפים בענני כבוד במשך ארבעים שנה במדבר... עכשיו ככה: אני במקרה מגיע משבט דן... ודגל מחנה דן ממוקם כידוע צפונית לאוהל מועד כפי שמפורש בתורה... השבט שלנו וגם שבט אשר ונפתלי כלונו נמצאים מאחורי אוהל מועד... **עכשיו ככה:** אני הייתי מאד מאד משתוקק ורוצה לגור כמה שיותר קרוב לאוהל מועד... שם עמוק בפנים... במחנה לווייה... מרחק של חמש עד עשר דקות הליכה מקודש הקדשים... אבל לדאבוני הרב... אני וכל ישראל נעבאן... חטאנו בחטא העגל... ולכן הורחקנו... והכבוד הזה ניתן לשבט לוי שהם לא חטאו... ולכן מאז הם המיוחסים... הם זוכים לקרבה המיוחדת... והם אלו שמתגוררים סמוך ממש לאוהל מועד... ואילו אנחנו שלב אחד אח"כ... כואב הלב... אני בהחלט

נכווה ממעמדו ויחוסו של חברי הלוי... אבל אני נכנע... אני מקבל את זה באהבה... ואני יודע שזה בעוונותינו... עד כאן מקובל עלי... ככה זה... זה המצב... זה מקומי... ואין אפשרות אחרת... **אבל!!!** תבין לבד: שגם בתוך שבט דן עצמו... גם שם יש יחסית מרחק יותר גדול ופחות גדול... **תבין**: מחנה ישראל הרי הוא י"ב פרסה על י"ב פרסה... זאת אומרת: אם תחשב... יוצא שרק השטח ששבט דן בפני עצמו תפס!!! זה לבד היה מתפרס על 10 קילומטר לפחות!!! זאת אומרת: בשבט דן עצמו... היו כאלו שהיו גרים בסה"כ מרחק של שתים שלוש קילומטר מאוהל מועד... ואילו היו כאלו שהיו גרים במרחק של עשר קילומטר מאוהל מועד... **אז זהו זה!!! מעשה שהיה כך היה**: לפני שתי חניות... כשהיינו בדיבון גד... אז האוהל שלי היה ממוקם במרחק יחסית סביר מאוהל מועד... במרחק של ארבע קילומטר בסה"כ מאוהל מועד... **זאת אומרת**: כשהייתי רוצה ללכת לאוהל מועד... הייתי צריך ללכת שתי קילומטר בסה"כ עד קצה נחלת דן... ואז!!! אז הייתי מגיע למחנה לווי... שהוא גם תפס עוד קילומטר וחצי פחות או יותר... ואז בשעה טובה הגעתי לאוהל מועד... לא נורא... ארבע קילומטר זה לא סיפור רציני... **והנה... יום אחד נעלה הענן**... ויצאנו מדיבון גד... ואז התחלנו לנסוע... ואחרי כמה שעות הענן שוב נעצר... וחנינו כידוע בעלמון דבלתיימה... **ואז!!! כשהגענו לחנות בעלמון דבלתיימה אני משום מה החלטתי שאני בא לקראת... החלטתי שהפעם אני מוותר... ונתתי לכל בני שבטי לעקוף אותי בחניה... וכולם אכן הקימו את האוהלים שלהם במרץ... כל אחד השתדל להידחף ולהתקרב כמה שיותר קדימה ולהקים את האוהל שלו עד כמה שאפשר יותר קרוב לאוהל מועד... ו... ואילו אני חיכיתי בסבלנות ופרגנתי לכולם שיעקפו אותי... ואז... אחרי שעתים... אז... אז באתי אני להקים את אוהלי... **ואל תשאל מה קרה!!! מה שקרה זה...** ש... שנשארתי מאחורה מאחורה... "כ"כ מאחורה... מצאתי את עצמי במרחק **עשר קילומטר מאוהל מועד!!! עשר קילומטר!!!** אתה יודע מה המשמעות של עשר קילומטר מאוהל מועד??? ? אתה יודע איזה עונש זה??? המשמעות היא שכל ליל שבת שאני רוצה ללכת לשמוע תורה ממשה רבינו... זה פשוט ללכת עשר קילומטר הלוך!!! ועשר קילומטר חזור!!! בקיצור: יום הליכה! (כן... הרי דינא דדרך רחוקה דק"פ נלמד מקוטרו של**

מחנה ישראל... זה היה פשוט בלתי נסבל!!! וככה כל יום... כל יום אותו סיפור... כל יום ללכת לאוהל מועד ולחזור זה סיפור מההפטרה... כבר חיכיתי בכליין עיניים מתי הענן יעלה... ונתקדם לחניה הבאה... ואז!!! אז אני כבר לא אחזור על הטעות שלי!!! הפעם אני לא אוותר!!! פעם הבאה. ברגע כשרק יתחיל המסע... אני מיד נהיה דרוך!!! וכבר מתחילת הדרך אני מתחיל לעקוף לאט לאט... אני אתקדם ככה בין השורות... כדי שברגע שהענן רק יעצר באותו רגע אני מציב את האוהל כמה שיותר קרוב... בחלק הכי קדמי של שבט דן... אני חושב שמותר לי!!! אחרי כזו תקופה קשה שהייתי הכי רחוק מכולם... מותר לי להתקרב יותר מכולם... ברור??? עד כאן הבנת קורא יקר??? אתה קולט את הסיטואציה???

אם ככה: תקח בחשבון שיש עוד עשרת אלפים איש בדיוק כמוני שגם הם נתקעו בדיוק כמוני... והם עושים את **אותו שיקול בדיוק...** נו... עכשיו תעשה אחד ועוד אחד... ותבין לבד מה קורה ברגע שפתאום עולה הענן... ו... ואז מתחילה הנסיעה... **נו... מה קורה באותו רגע??** נהיה מתח באויר... כל אחד רוצה לחתור כמה שיותר קדימה... כל אחד חושש על המיקום שלו... ולמה?? מאיפה נובע המתח הזה?? מזה שיש **מרכז אחד** ששמו אוהל מועד!!! **ויש מרכז** ששמו בית המדרש של משה רבינו!!! **ולמרכז הזה כולם חותרים!!!** וכולם רוצים להתקרב כמה שיותר למרכז הזה!!! ואז כצפוי מתחילים הדחיפות... והמריבות... והפיצוצים... אני רוצה לחנות כאן!!! מה?? מה פתאום...?? זה היה מקום שלי בחניה שעברה... מול האוהל של ר' חצק'ל?? אז מה...?? מה... זה פה מקומות שמורים?? בקיצור: תרעומות... מחלוקות... דיני תורה... **נו... עכשיו אתה מבין למה בכלל המסעות היו תרעומות ומחלוקות??**

בטח: איך לא... המריבות האלו אולי נשמעות לך קטנוניות... אבל אם נתבונן: ממש לא!!! אל תשכח... יש פה הרבה צדק... וצורך גדול... **יש פה אוהל מועד!!! שהוא בית חיינו!!! בכל מובן המילה!!! יש פה את הבית מדרש של משה רבינו שזה חיינו ואורך ימינו!!!**

ושני מקורות החיים אלו... שניהם ממוקמים במרכז!!! וכל ישראל סביבותם... אז ברגע שכל כמה ימים צריך לפרק את האוהל ושוב לחזור ולמקם

אותו... תעשה חשבון לבד איזה עוצמות של דחפים טהורים ואמיתיים!!! עמדו מאחורי המחלוקות והתרעומות מי יקדים את מי... מי יגור יותר קרוב לאוהל מועד... מי יתקרב יותר... ומי יתרחק יותר...

אכן כן!!! כל החניות ללא יוצא מן הכלל היו במחלוקות ותרעומות!!! אי אפשר היה אחרת... הסיטואציה הזו הכריחה מצב של מחלוקת...

ככה היה בכל החניות... חוץ!!! חוץ מחניה אחת!!!

היתה חניה אחת ויחידה שדווקא שם לשם שינוי... עם ישראל הגיעו לשם וחנו בשקט מופתי... שם לא היו מריבות ולא תרעומות ולא מחלוקות... שם לא ניסו לדחוף... שם לא היה דחף לכל אחד להתקרב כמה שיותר... כל אחד הגיע מתי שהגיע... ושם הוא תקע את אהלו... בדממה... בשקט... ברוע ובשלוה... איפה זה היה???

בהר סיני!!! הר סיני זו החניה היחידה שעליה נאמר: ויחן שם ישראל כנגד ההר!!! כאיש אחד בלב אחד!!! בלי מחלוקות ותרעומות...

והשאלה המתבקשת מאליה היא: למה???

במה נשתנתה חניית הר סיני מכל שאר החניות???. הרי כפי שסכמנו כל המחלוקות והתרעומות לא הגיעו מסתם מריבות קטנוניות של נזקי שכנים... הרי המריבות האלו נבעו ממקום של כיסופים והשתוקקות להיות קרובים כמה שיותר לקודש ולמקדש... אם ככה: אז בהר סיני???. מן הראוי שדווקא שם המריבות יהיו פי כמה וכמה???. מן הראוי היה שכולם ירצו עם כל הכח להתקרב כמה שיותר... **אז למה דווקא שם!!! דווקא במקום הכי קדוש!!!** אף אחד לא דחף... אף אחד לא ניסה לעקוף... ודווקא שם כל אחד מצא את מקומו כאיש אחד בלב אחד???

הביאור בזה הוא פשוט מאד:

כאן טמון נקודת ההבדל המהותית בין תורה לקדושה!!!

בקדושה אנחנו מוצאים מושג כזה שיש **מקום מסוים** שהוא **מקום קדוש...**

יש יום מסוים שהוא יום קדוש... יש תשמיש מסוים שהוא תשמיש קדושה...
 ויש גם איש מסוים שהוא איש קדוש... ואי לכך ובהתאם לזאת: אז אם אוהל
 מועד הוא המקום הקדוש!!! אז כככולנו דוחפים... כי כולנו רוצים להתקרב כמה
 שיותר לאותו מקום מסוים שהוא הוא הקדוש ולא אחר!!! כל זה בקדושה... אבל
תורה?! בתורה אין כזה מושג מקום מסוים... ואין איש מסוים... ואין מצב
 מסוים... ואין יום מסוים...

תורה זה משהו שמגיע עמוק עמוק מבפנים!!! זה נמצא פה!!! נכון
 ועכשיו!!! בתוך הלב שלי ושליך!!! הכל פה!!!

בתורה אין מה לדחוף... כי אין לאיפה לדחוף!!!

תורה זה לא משהו שנמצא שם... כי ההההכל נמצא בכל מקום!!! **אני אתן**
לך דוגמא: איפה אוכלים??? **במטבח!!!** איפה ישנים??? **במיטה!!!** איפה
 נהנים??? **בטיול!!!** איפה מפטטים??? **בטלפון!!!** איפה מסתכלים???
בחלון!!! ו... ו... ו... איפה מבינים עניין??? אה... מה אתה אומר??? אתה יכול
 בבקשה להגדיר לי מקום מסוים ש... ששם!!! שם מבינים עניין??? לא... אלא
 מאי??? איפה באמת מבינים עניין??? באיזה מקום??? התשובה היא: **פה!!!**
שם!!! שם!!! פה!!! איפה שרק תרצה!!! להבין עניין זה לא משהו שעושים
 אותו במקום מסוים!!! להבין עניין זה משהו שכשרוצים אפשר להבין עניין בכל
 מקום... ואם לא רוצים להבין עניין... שום דבר לא יעזור... ובשום מקום אתה לא
 תבין עניין... **הנה לך עדות הסטורית:** עדת קורח... איפה הם חנו? ?? במקום
 הקרוב ביותר!!! התורה מדגישה שעדת קורח היו עמוק עמוק בתוך מחנה
 לויה... ודתן ואבירים הגיעו עמוק מנחלת ראובן שהיתה שוכנת תימנה - הכי
 קרובה והכי בשכנות עם קהת ובני החונים תימנה... ו... ומשם!!! מהמקום
 הקרוב ביותר!!! מי שלא רצה להבין עניין... **גם שם!!!** גם במקום הכי קרוב והכי
 קדוש לא הבין עניין... ואילו מי שכן רצה להבין עניין...??? אז יש לנו את אהליהב
 בן אחיסמן למטה דן... שמטה דן נמצאים במקום הכי אחורי... והכי מאסף לכל
 המחנות... ומי שרוצה להבין עניין... יכל להתמלא ברוח אלוקים בחכמה ובתבונה
 ובדעת ובכל מלאכה ולחשוב מחשבות ושהוא יצרף שמים וארץ ויבנה לנו את

המשכן... מאיפה?? מהמקום הכי רחוק מאוהל מועד... מנחלת דן שהייתה רחוקה מכולם...

אז זהו זה!!! שבשביל להבין עניין לא צריך קירבה גאוגרפית!!! מי שרוצה להבין עניין יכול להבין איפה שהוא יהיה!!! ומי שלא ירצה להבין עניין הוא יכול להיות בתוך קודש הקדשים ולהיות צדוקי!!!

המעמד של קבלת התורה?? זה לקבל החלטה!!! קבלת תורה זה להבין עניין ולקבל אותו כמוסכמה!!! ולכן כשעם ישראל הגיעו להר סיני... כשהם הגיעו לקבל את התורה... עוד לפני שהם הגיעו הם כבר הפנימו שפה?? פה אין מה לדחוף... פה אין מה להתקרב כמה שיותר... פה אין טעם לריב מי יותר קרוב להר סיני... הם הבינו שכעת הולכים לקבל החלטה ששמה תורה!!! וההחלטה הזו צריכה להגיע עמוק עמוק מבפנים!!! עמוק עמוק מהלב... ממילא אין שום טעם לדחוף... אין מה להתקרב להר סיני יותר... ואין שום הבדל בין מי שנמצא במרחק עשר קילומטר מהר סיני או מי שעומד בתחתית הר סיני...

(אמנם יש לציין: שבשעת מעמד הר סיני עצמו... במעמד עצמו אז כן!!! אז הר סיני בעצמו התקדש... מפני אשר ירד עליו ה' באש... ולכן באמת היה מקום לחשוש... פן ירסו לעלות... ולכן היה צריך לעשות מחיצות... אבל כל זה היה רק בשעת המעמד... אבל רגע לפני כן ורגע לאחר"כ גם ההר לא היה קדוש... וגם התורה לא הייתה קשורה אליו בכלל... ממילא לא היה שום סיבה בעולם להידחף ולהתקרב אל הר סיני... כי לא היה שום דבר מיוחד דווקא בהר סיני..).

יש משפט מוכר של נהגי מוניות עצבניים: פיפ!!! ההההלו... השתגעת... מה קרה לך... **"כשאלוקים חילק את השכל... אתה היית אחרון בתור..."** מכיר את המשפט הזה?? כן!!! זה משפט מדהים!!!

זה משפט שמאד מאפיין את צורת החשיבה של מוכרי הבסטה בשוק... המוכר בסטה בשוק מגיע מתוך נקודת הנחה ששכל זה משהו שנמצא לו אי שם... באיזשהו מקום מסוים... ואכן יום אחד באמת נעשתה חלוקת שכל לפי תלושים... המלאי מצומצם... כל הקודם זוכה... וממילא: גם כשאתה מגיע לאותו

מקום כדי לקבל את השכל המדובר... קח בחשבון שיש תור מאד ארוך... ואם נשארת אחרון בתור... "הלך עליך..." בשלב מסוים נגמר המלאי... ועוד כמה שנים אני אפגוש אותך בכביש... וכולנו ניווכח וגם נסבול מזה שאתה היית אחרון בתור... ונשארת ללא שכל...

אתה צוחק?? זה נשמע לך צורת חשיבה של נהגי מוניות?? אז אני אגלה לך סוד: לא רק נהגי המוניות ככה חושבים **אלא כולנו!!! באיזשהו מקום כולנו ככה חושבים ומשוכנעים!!!** כל בחור ישיבה וכל אברך כולל באיזשהו מקום ככה משוכנע!!! אנחנו בטוחים שבישיבה פלונית... שם נמצאת התורה... ובכולל אלמוני... שם ורק שם לומדים תורה... ו... וממילא מי שמגיע אחרון בתור... ולא התקבל?? אחת דתו למצא את עצמו נהג מונית... אחד כזה שאף פעם לא ידע ללמוד... אחד כזה שאף פעם לא יצמח ממנו בן תורה... **זה מיתוס שלא מצליחים לנפץ אותו!!! נהגי המוניות ניצחו במוסכמה הזו!!!** הם הצליחו לשכנע אותנו בזה!!! **אז זהו שלא!!! תורה מונחת בקרן זוית!!!**

כן לגדול בתורה או לא לגדול בתורה... אין כמעט שום נפקא מינה באיזה מקום אתה לומד אותה... בפרט כהיום!!! **הניסיון הרב והמר מוכיח ומעיד יותר מאלף עדים:** מי שרוצה יכול ללמוד בכל מקום ולצמוח לאילנא רברבא... ומי שלא ירצה... יוכל לשבת למרגלות הר סיני ולהיות אפס כפול מיליון... כן... הוא תמיד יאחז בקרנות המזבח וישחק אותה ישיבישע'ר ולמעשה הוא ריק מכל תוכן... לכן לא אמרתי שהוא אפס... אלא אפס כפול מיליון... מלא מלא אפסים...מלא מלא רוח בלי שום תוכן...

עם ישראל לא בזוזו זמן בהר סיני על תפיסת מקומות!!! הם הבינו שתורה זה לא משהו שתלוי במקום... ולא בקירבה... ולא בקשששרים... ולא עד כמה אני בעניינים... הם הבינו שתורה זה **ויטמין בי!!! אין הדבר תלוי אלא בי!!!** מי שירצה יוכל לצמוח מאיפה שהוא הגיע...

ואין לך מקום שהקב"ה מנפץ מיתוסים כמו בתורה!!! ישנו מושג!!! מושג בגמ' שאומר: מפני מה אין בניהם של תלמידי חכמים כמותם?? זה מושג כזה שתורה לא עוברת בירושה... מענטשקייט לא עובר בירושה... יכול להיות א'ניקל

הכי מיוחס שהוא אפס בריבוע... ואתה יכול למצא בחור ממשפחה הכי פשוטה בעולם... שיש לו דקות ההרגשה ועדינות המחשבה וכולו דבקות בה'... אין!!! אין בתורה שום קירבה ושום פרוטקציה!!!

הגמ' נמצאת בארון ספרים!!! מסילת ישרים גם הוא נמצא במדף השני בארון הספרים!!! הלב שלך נמצא בצד שמאל!!! והמוח שלך נמצא היכן שהוא!!! ואתה מוזמן בכל רגע נתון להחליט שאתה מתחיל לעשות שידוך בין הלב שלך למסילה שתיישר אורחותיך... אתה מוזמן בכל רגע נתון לפתוח את הגמ' ולקדש את המוח שלך בתורה... וחויך מזה!!! חויך מההחלטה שלך!!! זה לא תלוי בשום נתון אחר!!!

במעמד הר סיני... הקב"ה על ישראל הר כגיגית... ואמר להם: אם אתם מקבלים את התורה מוטב ואם לאו **שם!!!** שם תהא קבורתכם.

והשאלה הידועה: מה זה ה"שם" הזה??? למה לא "פה"???

התשובה היא אולי כן:

כולנו מכירים הרבה מצבות מהלכות... בחורים ואברכים עם פוטנציאל אדיר שנקברו בדמי ימיהם... לדאבון כולם... נגד כל הציפיות... וכשנשאלת השאלה: מה קרה??? למה אתה לא תופס את עצמך לידיים??? הרי יש לך את זה??? אתה יכול הרבה יותר??? מה התשובה??? **שם!!!**

כשאני אגיע לקיבוץ... **שם!!!** שם אני אהיה רציני... אבל פה??? פה אני לא מסתדר עם הר"מ... כשאני אצליח לעבור לשיבה פלונית... **שם!!!** שם אני אעשה שטייגן... כשאני אעבור חדר... **שם!!!** שם אני אתחיל לקום בבוקר... **שם!!! שם!!! ושם!!!** ובין כך ובין כך... **שם** קבורתו!!!

פה נטמן... מי נטמן פה??? **שם!!!** מי שאומר שם--- פה הוא נטמן-- ושם קבורתו!!! שם זה מתכון בדוק לקבורה!!! אם אתה לא רוצה להיקבר... תבין שהכל תלוי פה!!! כאן ועכשיו!!! ויטמין ביי!!! אין הדבר תלוי אלא ביי!!! ועתה ישראל מה ה' שואל מעמך...

ועתה!!! כאן ועכשיו!!! לא שם!!! אלא פה!!!

כל דאלים גבר... קדימה... אלימות... הקרב על החיים...

בחושן משפט יש מושג שקוראים לו "כל דאלים גבר..." יש שטחים אפורים שלא ברור מי הבעל הבית... אין אפשרות להכריע למי זה שייך... ואז הכלל הוא: כל דאלים גבר... מי שיש לו יותר כח... ויותר שרירים הוא זה שיקח... בפשטות איך כולנו מבינים את המושג הזה??? שהיות ואין הכרעה... אז אין ברירה... אלא לתת לאריה להיות מלך החיות... ומי שיהיה הכי בריון והכי חזק ינצח... לא ככה???

אבל לא!!! רבינו הרא"ש אומר שזה סוג של בירור... היות ויש לנו פה חפץ שאנחנו בדרך הרגילה לא מצליחים לברר למי זה שייך... אז יש לנו דרך מיוחדת איך לברר את זה... פותחים את המגרש... מניחים את החפץ באמצע... בבקשה... תריבו על זה... בא נראה מי ילך על כל הקופה וינצח... אומר הרא"ש: מי שזה באמת שייך לו הוא יהיה הכי אלים!!! והוא ילך עד הסוף והוא גם ינצח!!! ממילא כל דאלים גבר זה לא סוג של בריונות... אלא סוג של בירור... כי מי שזה באמת נוגע אליו... וזה באמת שייך אליו... הוא מפשיל שרוולים ומכוין את כל האקדחים ולכן מגיע לו גם לנצח...

את המסר הזה אנחנו צריכים לקחת לעצמנו...

אתה רוצה שאני אסביר לך בעברית מה זה "כל דאלים גבר"??? בבקשה: כשיש ויכוחים בין שני אנשים... מהר מאוד נכנסים אנשים זרים לתמונה... או שזה המשטרה והבית משפט או הבית דין... ואז כל העסק נהיה ממלכתי או דיפלומטי... יש דיונים... שומעים שני צדדים... מציעים פשרות... אבל ברגע שכולם זזים לצד ואומרים לך: אדוני... קדימה... הכביש פתוח... תפעיל שרירים ובא נראה אותך... צא לדרך... כאן אתה פתאום מוצא את עצמך מנחית כזה אגרוף על השולחן... ומכריז בשאגה: היו לא תהיה!!! או היו כן תהיה!!! זה בדיוק מה שקורה במלחמת היצר... ביום יום יש כל הזמן דיונים ותיווכים בין היצר הטוב

ליצר הרע... יום אחד אתה בחיזוק ויום אחד אתה ברפיון... יום אחד אתה מאשים את כל הצוות של הישיבה בזה שאתה לא יוצא מהמיטה... יום אחד אתה מנסה להשתנות... אולי נלך לחיזוק... וכל היום נערכים דיונים שלא נגמרים בין היצר הטוב ליצר הרע... ואתה מקשיב בסבלנות לשני הצדדים... כן... אתה מאוד דיפלומט... עד שיום אחד אתה פתאום נצמד לקיר ואז אתה מרגיש שכולם זזים לצד... ואז פתאום אתה מרגיש קריאה מבפנים...

קדימה!!! אדוני היקר... אתה פה הבוס... אתה פה המחליט!!! אתה פה מקבל ההחלטות!!! ותכל'ס... תדפוק על השלחן ותחליט איפה אתה... כל דאלים גבר... הכל תלוי בשרירים שלך... הכל תלוי ברצון שלך... וברגע שאתה קולט שזה באמת תלוי רק בך!!! אתה פתאום מגלה שיש לך מספיק שרירים!!! אתה מספיק אלים בשביל לעמוד על דעתך!!! רק מה??? עד עכשיו הרגשת שיש פה נידון... יש פה ישיבה ומשגיח וצוות ויש לי טענות עליהם... או יש פה בחורים לא טובים שהם גוררים אותי ואני נורא מסכן והם אשמים בכל הירידה הרוחנית שלי... וכל מה שצריך זה בסה"כ להזיז את כולם לצד ולהגיד לך: אדוני!!! תשכח מזה!!! אתה הבעל הבית... הכל תלוי בך... הכל מתחיל ונגמר בך... תפשיל שרוולים... תעשה שרירים... ותתחיל לדהור קדימה... **כל דאלים גבר!!!** איפה שבן אדם מתנהג בכוחנות יתירה זה סוג של הוכחה שזה בוער אצלו ואמיתי אצלו וזה שייך לו ומגיע לו ביושר!!!

אם אתה יושב בישיבה ונגרר אחרי בחורים לא טובים... ואתה יושב כל היום בחדר ממורמר וכל הזמן מחפש אשמים למה זה קורה לך... אז יופי... מצאת אשמים... אבל תכל'ס... התירוצים האלו לא באמת מתקבלים... ומסיבה מאוד פשוטה: כי בינינו... אם הייתי לוקח לך את המקום בחדר אוכל... האם היית נשאר בחדר בפנים נפולות ומאשים אותי שבגללי אין לך מקום??? לא!!! אלא מאי??? היית מגיע כמו חמום מוח ומרים אותי עם הכסא כאדם המעביר פקק מעל פי צלוחית" ומראה לי מה זה כל דאלים גבר... ואם הייתי שואל אותך למה??? היית שואג לי לתוך האוזן: כי זה שלי!!!

אז יופי... אם באמת אכפת לך לגדול בתורה ובעבודת ה'... ורק אלה ואלה

מוציאים אותך מהלימוד ומורידים אותך ברוחניות וכו'... קדימה... כל דאלים גבר... תצא עעעעעליהם חמום מוח בדיוק כמו שהיית יוצא על מישהו שנגע לך במשהו שבאמת שייך לך... ותבהיר להם חד משמעית: הרוחניות היא שלי!!! ואתם תעופו מכאן לכל הרוחות ואל תעיזו לאיים על השיעור קומה הרוחני והאנושי שלי... בשמים מחכים לאלימות הזו שלך!!! מחכים לשרירים שלך!!! מחכים לראות עד כמה אתה שייך לזה... כי שוב: כשלקחו לך משהו ששייך לך ידעת להרים קול זעקה ולעמוד על שלך... אז איפה אתה עכשיו... בשמים מצמידים אותך לקיר והקב"ה מזמין את השאגה הזו... את הכל דאלים גבר הזה...

בעולם הגדול אנשים יודעים לעמוד על שלהם... בן אדם יודע לעשות שרירים כי הוא יודע שבנפשו הוא... ואילו דווקא בעבודת ה' יש לפעמים תחושה כזו מחבקת של דרכי נועם... **אדוני... כי לא דבר ריק הוא מכם כי הוא חיים!!! זה החיים שלי!!!** ואני לא הולך למכור את החיים שלי... אני לא אתן לחברה ולכל מיני זוטות להכריע את גורל החיים שלי... כל פעם שמגיע אלי בחור ומספר לי על חבר לא טוב שיש לו... שהוא מוריד אותו... ולא יודע איך להתפטר ממנו... לא נעים לי... ואם אני אנתק איתו קשר הוא יפגע... ומה יגידו החברים... אני שואל אותו: אדוני היקר... תחשוב שאתה תמשיך איתו ככה עוד שנה שנתיים... ואז למפרע... אתה לפתע תקלוט שהוא הרס לך את החיים וכעת אתה סמרטוט בגללו... כשתקלוט את זה אתה פתאום תחליף דיסק ואתה תתנהג כמו חיה פצועה... אתה תבעט בו בעיטה אחורית בשיא העוצמה... ותעיף אותו על טיל ולא תתחשב בו לרגע... נכון? אז ל-מה אתה מחכה??? אתה מחכה שזה יקרה ורק אז תזכר להתנהג כמו אלים??? עכשיו תהיה אלים!!! עכשיו תעמוד על שלך!!! עכשיו תעמוד על נפשך ועל היידישקייט עם אגרופים קמוצים מכל החלטה: עבודת ה' היא שלי!!! הרוחניות זה החיים שלי!!! ויסעו מרפידים ורק ככה מגיעים להר סיני.

הכירו: הסגולה החדשה הבדוקה והמנוסה... והמבוססת ביותר!

אל תמנע טוב מבעליו בהיות לאל ידיך... יש לי סגולה באמתחתי... סגולה בדוקה ומנוסה... זה חז"ל מפורש... כשאני צריך ישועה... אני פשוט הולך לישבה או לכולל... ומברר מי הוא הבחור או האברך הכי עמל בתורה!!! אני מחפש דווקא אחד כזה שיש לו הרבה קשיים ללמוד... ו... ו... ובכל זאת הוא לומד!!! אני מחפש דווקא אחד כזה שלא עושה הרבה רעש... לא מפגיז ולא מרשים במיוחד... (מתנצל מראש: לא באתי לומר שיש בעיה להיות מרשים... מה אעשה שאני מחפש דווקא אחד שעיקר לימודו הוא לשמה... ו... ומי שהלימוד שלו מרשים... אני לא יכול לסמוך עליו שהוא לא לומד בעיקר בשביל הסידור מלא... ושוב: גם ללמוד לסידור מלא זה לא שלילי בהכרח... אבל במקרה הזה אני צריך דווקא אחד שעיקר לימודו הוא לשם מי שאמר והיה העולם...). אני פשוט ניגש אליו... ומבקש ממנו שיתפלל עלי... אני נותן לו קצת דמי כיס כדי שהוא יהיה מחויב אלי... כן... אצל החסידים קוראים לזה פדיון... בשביל שהוא ירגיש אחריות לתפילה שלי... בשביל זה צריך לתת משהו... וזה סגולה בדוקה ומנוסה!!! מומלץ לנסות!!! ואתה יודע מה... במקום להתחיל לספר לך את כוס הישועות... וכמה נושעו מסגולה זו... **עזוב... בא נדבר ישר ולעניין: אני פשוט אשתף אותך מבפנים... מה ההיגיון שעומד מאחורי הסגולה הזו... פשוט מאוד:** דבר ראשון: מי שיושב ועמל בתורה שכינה כנגדו!!! תפילותיו מתקבלות!!! הגמ' בסוטה (מט). אומרת "אר"י בריה דר"ח: כל תלמיד חכם העוסק בתורה מתוך הדחק תפילתו נשמעת!!! רב"ח אמר: אף אין הפרגוד ננעל בפניו..." זה גמ' מפורשת!!! אין הפרגוד ננעל לפניו... ברור??? ? ? אנחנו יודעים רק ששערי דמעה לא ננעלו... אנחנו יודעים שהצרור מפתחות של שערי שמים זה דמעות... אבל הוא??? ? ? הוא לא צריך להצטייד עם הצרור מפתחות הזה... הוא רק מופיע כמות שהוא!!! הוא שם את האצבע!!! רק מזהים אותו... ומיד השער נפתח... ו... וזה גמ'!!! זה לא סגולה שנאמרה לא מהראשונים ולא מהאחרונים... והיא גם לא קשורה בהכרח לערב ראש חודש סיון... ולא בטוח שצריך גם ארבעים יום... ומי מדבר על בן תורה שאי אפשר לו לעסוק בתורה ו... ובכל זאת הוא

עוסק... שהגמ' בחגיגה אומרת עליו: שהקב"ה בוכה עליו בכל יום!!! אתה יודע כמה רחמים טמונים בבכי הזה...??? זה רחמים מהסוג של הבן יקיר לי אפרים... אם ילד שעשועים... כי מידי דברי בו זכור אזכרנו עוד... על כן המו מעי לו רחם ארחמנו נאום ה'!!! כשהבחור הזה רק פותח את הפה שלו בתפילה... אמנם אף אחד לא רואה... אבל בשמים יש סערת רגשות... אבא שבשמים בוכה... מעיו עמו עליו... והוא מרחם!!! **ו... ואם אז!!!** ברגעים אלו השם שלי יזכר לטובה... נדמה לי שאין עת רצון גדולה מזו. זה רגעים של רחם ארחמנו נאום ה'!

עכשיו יש פה נקודה נוספת: נו... נכון... אני צודק... אותו בחור עמל בתורה הקב"ה מרחם עליו... ובוכה איתו... אבל תכל'ס... **איפה אני?? איפה אני כנס פה בכל העסק??** סוף סוף כל הקשר הזה הוא קשר רגשי אישי בין הקב"ה לאותו עמל בתורה... אז בתור מה השם שלי שנדחף שם... יכול לפעול...?? **אז ככה:** אותו בחור... אני במקרה יודע שהגמ' מדברת **עליו** ואני במקרה יודע כמה שהקב"ה אוהב אותו... אבל הוא...? בהרבה מהמקרים... הוא נמצא בתוך בועה של... של... של איך שתקרא לזה... אם זה בועה של לחץ חברתי שהוא בטוח שיש בחורים הרבה יותר טובים ממנו... או לחילופין... הוא בטוח שהקב"ה כועס עליו... כן... זו תופעה מוכרת... בפרט אצל בחורים בני עליה... שאחרי כל מה שהם עושים הם בטוחים שהם הבעלי עבירה הכי גדולים.. (אגב: אין בזה שום ענווה... זה נטו בעיה..). ואם עכשיו אני מגיע מבחון!!! אני נוחת עליו ואומר לו: **אדוני!!! שמתי פני עליך שאתה כבן בית לפניו יתברך!!!** ו... ואני מדבר ברצינות ואני שולף גם חמישים שקל לצורך העניין... אותו בחור מקבל אור בעיניו!!! זה... זה רציני!!! כי זה באמת רציני!!! אין לך מושג איזה דחיפה זה עושה לאותו בחור... ו... וזה דחיפה שהקב"ה מאוד מאוד שמח בה... כשאותו בחור ניגש בתפילה לפני הקב"ה שבוכה יחד איתו... אני לא עוד איזה נטע זר שהשם שלו משתרבב בתפילה... אני חסכתי לקב"ה היום כמה דמעות... לאותו בחור היה היום טיפה יותר מצב רוח... הראש שלו היה טיפה יותר משוחרר להבין את התוס'... ואחרי כל זה... כשהוא ניגש לתפילה... ו... והוא עוד מזכיר את שמי... מכאן ועד הישועה נדמה לי שהדרך קצרה...

אז אל תתקשר אלי... ותברר לי איפה הבחורים האלו נמצאים... אין צורך... מממש אין...

תשתפכנה אבני קודש בראש כל חוצות... יציקות קודש האלו מסתובבים לנו בין הרגלים... אנחנו מתייחסים אליהם כמו עוד אחד... עוד בחור שאפשר לעשות עליו מכירת עודפים ופגומים ברישום... עוד אחד ש... שהחזות שלו מממש לא בטוח שמרשימה במיוחד... וזה הסיבה שהוא נמצא באותה ישיבה אנונימית... ו... ובת קול יוצאת ומכרזת עליו בכל יום: פנו מקום לצורת המלך!!! כן... זה זה... זה לשון בעל נפש החיים (שער ד' פי"ח) בקיצור נמרץ: ולזאת המקבל ע"ע עול התורה הקדושה לשמה לאמיתה, הוא נעלה מכל ענייני זה העולם ומושגח מאתו יתברך השגחה פרטית למעלה מהוראת כוחות הטבעיים והמזלות כולם... ואדרבה הכוחות הטבעיים מסורים אליו כאשר יגזור אומר עליהם ולכל אשר יחפוץ יטם ואימתו מוטלת על כולם וחוסה כביכול בצל כנפי השכינה, וכלשון הזהו"ק: שאינו ירא מעליונים ותחתונים ואינו ירא מחללים רעים שבעולם. אהוב הוא למטה והקב"ה מקשיב לדיבוריו... וכולם מכריזים לפניו ואומרים תנו כבוד לצורת המלך תנו כבוד לבן מלך...

ואם אנחנו כבר נמצאים בערב שבועות... ויש איזשהו קשר בין שבועות להבאת ביכורים... אז להוי ידוע לך שהגמ' בכתובות (קה). אומרת: ואיש בא מבעל שלישה ויבא לאיש האלוקים לחם בכורים עשרים לחם שעורים וכרמל בצקלוננו וכי אלישע אוכל בכורים הוה אלא לומר לך כל המביא דורון לתלמיד חכם כאילו מקריב בכורים אז אם יוצא לך לקראת חג השבועות להיות שותף בצערם של תלמידי חכמים במצבם הכלכלי הדחוק... ולתת להם מתת... אז אתה יכול גם לכון על "כאילו מקריב ביכורים..." (אגב: שמעתי בשם החוזה מלובלין כמדומני שדייק: מהא דנקט לשון "מביא" ולא "נותן" שאפילו אם לא הוא הנותן... אפילו אם הוא רק השליח המביא... או יותר נכון "המעשה" גם זה בכלל כאילו מקריב ביכורים)

רגע... אבל בעצם... בעצם באמת מה הקשר??? מה הקשר בין תלמיד חכם לביכורים???

התשובה היא פשוטה: את הביכורים היה צריך להביא למקדש... ושם להודות לקב"ה על כל הטוב מתוך הבנה שכל הטובה הגיעה מפה!!! מביהמ"ק!!! מידו של הקב"ה! אבל עכשיו שאין מקדש... אז מה יש במקום מקדש?? תורה!!! ואם כן... איפה המקום להודות לקב"ה??? אצל תלמיד חכם... לבטא את הודאה זו... בביטוי של הוקרה והכרת הטוב ללומדי התורה... מתוך הבנה שהם הם אלו שמחזיקים את העולם!!!